

RANDKRANT

Maandblad over de Vlaamse Rand · juni 2017 · jaar 21 · #05

20 JAAR
RANDKRANT

WIN POSTKAARTEN
zie pg. 31

Vilvoorde, Halle en Dilbeek
krijgen extra geld
**Wat te doen met
drie miljoen?**

Faciliteitengemeenten
Warm en koud blazen

Jeugthuizen
**Plek van
verbroedering**

+ AGENDA

Veertig jaar uitgeven
met Plaizier
**Briefkaarten
uit Brussel**

Regisseur Fien Troch

‘Film maken is mijn alles’

Fred Vanderlinden uit Vilvoorde werd vorige maand door Jean-Paul De Greef aangeduid om **deketing** voort te zetten.

De Rand leeft

Wat mij opvalt in de Rand? Dat de mensen zich hier graag amuseren. Elk weekend valt er ergens wel iets te beleven. De mensen komen hier graag buiten om elkaar te ontmoeten. Toneelvoorstellingen, eetfestijnen, kermissen, noem maar op. Het Bourgondische zit toch wel een beetje in het DNA van de Rand. Het is een regio die leeft, en zo heb ik het graag.'

ALTUJD BEZIG

Aan het woord is Fred Vanderlinden, die zestien jaar geleden vanuit het zuiden van onze regio in Vilvoorde is beland. 'Ik woon hier graag. Strategisch is Vilvoorde ideaal: snel bij de A12, snel bij Brussel. Mijn sociaal leven speelt zich echter niet in Vilvoorde af, ik ben en blijf een Rodenaar. Ik meng mij eigenlijk bewust niet in het verenigingsleven van Vilvoorde. Waarom? Weet je, het is zalig als je naar de Brico kan gaan waar niemand je herkent. Thuis word ik graag met rust gelaten, misschien omdat ik met zoveel zaken bezig ben daarbuiten.'

Vanderlinden hecht veel belang aan een Rand die leeft. 'Ondernemen en evenementen organiseren; ik ben altijd met iets bezig. Heb je een uurtje? (lacht) Ik ben beleidsondersteuner op een lagere school. Daarbuiten ben ik bezig met alles wat met woord, klank en beeld te maken heeft. Enkele jaren geleden ben ik naar de Academie van Podiumkunsten in Gent getrokken, waar ik ben afgestudeerd als theaterregisseur. Verder ben ik acteur, muzikant met een voorliefde voor drum en piano, duik ik regelmatig in de wereld van camera en montage, maar ik ben evengoed ook gediplomeerd tennisleraar. Mijn vele hobby's zijn in de loop der jaren uitgegroeid tot een passie.'

ROL VOOR VERENIGINGEN

Vanderlinden is dus niet in één hokje te duwen. Hij is vzw 'de Rand' dankbaar omdat die hem helpt zijn passies te beoefenen. 'De ondersteuning die ze geven, is onbetaalbaar. Dat geeft echt een boost aan de regio. Zonder de steun denk ik dat heel wat verenigingen al lang verdwenen zouden zijn. Dat is positief, want verenigingen spelen een belangrijke maatschappelijke rol. Naast amusements- en ontmoetingsplek is het ook zinvol voor de taal bijvoorbeeld. Ik ken Franstaligen die hun Nederlands oefenen door naar Nederlandstalige voorstellingen te komen kijken.'

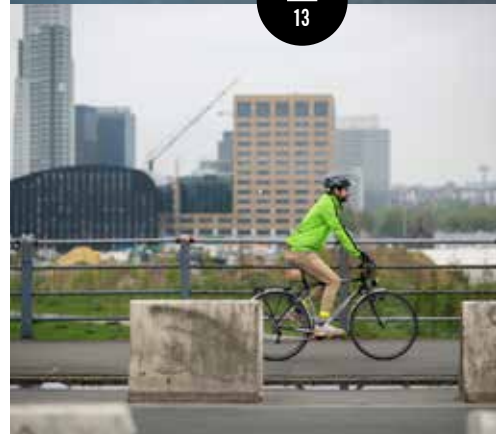
Op dat punt heeft Vanderlinden het soms wat moeilijk. 'Ik vind het jammer dat sommigen de strijd tussen Franstaligen en Nederlandstaligen doelbewust en kunstmatig opkloppen om hun gelijk te halen. Maar als ik dagelijks rondom mij kijk, merk ik die problemen eigenlijk veel minder. Wij kunnen best goed met elkaar opschieten. Als ik iets organiseer, heb ik nooit het gevoel gehad dat een Franstalige meerderheid mij boycot omdat ik hun taal niet spreek.'

Denkt Vanderlinden eraan om ooit de regio te verlaten? 'Nee, ik kan dat mijn familie en vrienden niet aandoen, en zelf woon ik hier veel te graag. Als vrienden onze streek bezoeken en ik hen naar pittoreske plekjes leid, zijn ze vaak verwonderd hoe mooi het hier is. Ik moet heel lang nadenken om iets negatiefs over de Rand te vinden. Het verkeer? Misschien ja. Als ik repetities heb, moet ik 's avonds vaak de ring rond Brussel over, en dat nadat je overdag al in de file hebt gestaan om te gaan werken. Maar goed, voor zaken die je graag doet, heb je dat ervoor over.'

TEKST Jens De Smet • FOTO Filip Claessens

18
13

AGENDA

JUNI
2017

ABONNEMENT 15 € voor wie in de Rand woont, 20 € voor wie buiten de regio woont (9 nrs/jaar). • Rekeningnr. IBAN BE 58 0910 2113 1679

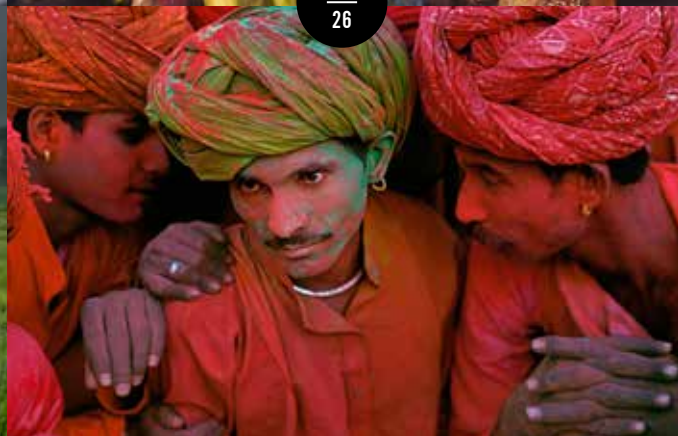
VERDELING RandKrant juni wordt bus-aan-bus verdeeld in Meise, Merchtem, Asse, Wemmel, Dilbeek, Sint-Pieters-Leeuw, Drogenbos, Linkebeek, Beersel en Sint-Genesius-Rode.

09
14

23
26

INHOUD

04

10

16

06 VANASSETOTZAVENTEM

09 MIJNPLEK

13 FRANKACHTERNA

14 OPVERKENNING

15 MIJNGEDACHT

16 MIDDENIN

19 WIEKWEEKDAT

22 INTERVIEW

26 BOUWERK

32 GEMENGDEGEVOELENS

Wat te doen met drie miljoen?

Anderhalf miljoen euro voor Vilvoorde, 854.000 euro voor Halle, 641.000 euro voor Dilbeek. Deze extra financiële steun vanuit de Vlaamse Regering dient om de grootstedelijke problemen het hoofd te bieden die uit Brussel komen overgewaaid. Echter: 'Met anderhalf miljoen euro kom je niet ver.'

DE

'Film maken is mijn alles'

'Ik heb veel gehad aan het besef dat mijn normaal niet zomaar het normaal van een ander is. Het helpt mij om mijn personages te begrijpen.' In haar recentste film *Home* toont regisseur Fien Troch hoe complex relaties tussen generaties kunnen zijn. Hoe verstrekkend kunnen de gevolgen zijn van iets wat je doet, of net niet?

FR

'Gedaan met de platte kindjes'

Elke morgen krijgen de 39 kinderen een knuffel en een kus, een goede morgen en een b(r)abbel. In het spoor van... kinderdagverblijf Tinkelbel in Sint-Genesius-Rode volgen we de kinderverzorgsters. Ze moeten er van minuut één staan, want het leven in een crèche is sterk geëvolueerd.

EN

COLOFON RandKrant verschijnt maandelijks (niet in januari, juli en augustus) op 98.000 exemplaren. Het is een uitgave van de Vlaamse Gemeenschap en de provincie Vlaams-Brabant. • **Realisatie** vzw 'de Rand' • **Hoofdredacteur** Geert Selselach • **Eindredacteur** Ingrid Laporte • **Fotografie** Filip Claessens en David Legréve • **Redacteuren** Michaël Bellon, Mirek Cerny, Bart Claes, Tina Deneyer,

Jens De Smet, Tine De Wilde, Herman Dierickx, Nathalie Dirix, Guido Fonteyn, Patrick Gijssels, Karla Goetvinck, Gerard Hautekeur, Joris Herpol, Joris Hintjens, Tine Maenhout, Ines Minten, Tom Serkeyn, Wim Troch, Fatima Ualgasi, Sofie Vandenbergh, Luc Vanheerentals, Lene Van Langenhove en Dirk Volckaerts • **Website** Laurens Vansteelandt **Redactieadres** Kaasmarkt 75, 1780 Wemmel,

tel 02 767 57 89, e-mail randkrant@derand.be, website www.randkrant.be • **Verantwoordelijke uitgever** Eddy Frans, Agentschap 'de Rand', Witherendreef 1, 3090 Overijse • **Vormgeving** Jansen & Janssen Creative Content, Gent • **Druk** Corelio, Erpe-Mere • RandKrant wordt gedrukt op FSC(i)-gecertificeerd papier – licentienummer: FSC-C004762

Vilvoorde, Halle en Dilbeek krijgen extra geld

Wat te doen met drie miljoen?

Anderhalf miljoen euro krijgt de stad Vilvoorde van de Vlaamse Regering. Een extra financiële steun om de grootstedelijke problemen het hoofd te bieden die uit Brussel komen overgewaaid.

TEKST Bart Claes • FOTO Filip Claessens

Ook Halle (854.000 euro) en Dilbeek (641.000 euro) krijgen extra financiële steun. Eindelijk erkenning van de problematiek, vinden de burgemeesters. Toch blijft Vilvoorde via de Raad van State ijveren voor een erkenning als centrumstad en dus voor meer en structurele steun. Echter: 'De problematiek in Vilvoorde is heel anders dan die van een centrumstad', reageert Vlaams minister Liesbeth Homans (N-VA).

De stad Vilvoorde ijvert al langer dan vandaag voor een erkenning als een centrumstad. Volgens burgemeester Hans Bonte (SPA) voldoet de stad aan alle voorwaarden: ze vervult een centrumfunctie in de regio en heeft een eigen brandweerkorps, een ziekenhuis, scholen en centrale welzijnsvoorzieningen. Hij vergelijkt Vilvoorde met Turnhout, dat veel minder inwoners telt en niet af te

rekenen heeft met de druk van grootstad Brussel en alle problemen die dit met zich meebrengt, zoals kansarmoede, criminaliteit en radicalisering. Toch is Turnhout wel erkend als centrumstad. Daardoor kan ze rekenen op een fikse structurele steun uit het Gemeentefonds. Steun waar Vilvoorde naast grijpt.

JAARLIJKS VERSUS STRUCTUREEL

Vlaams minister Homans beseft dat er een probleem is, maar wil het debat voor meer ondersteuning niet verwarren met het debat over wat een centrumstad is. Een centrumstad heeft een impact op de regio. In Vilvoorde is het andersom: Brussel heeft een impact op Vilvoorde. Om die grootstedelijke druk te helpen opvangen, trekt de minister nu drie miljoen euro uit. 1.505.000 euro gaat naar Vilvoorde, 854.000 euro naar Halle en 641.000 naar Dilbeek. Een bedrag waar de Vlaamse Regering elk jaar opnieuw over beslist.

'Dat is heel iets anders dan een structurele tegemoetkoming uit het Gemeentefonds', stelt Bonte vast. 'En maakt het lastig. Wij zijn een snel groeiende stad, we groeien zelfs meer dan de centrumsteden. Dus hebben we ook structurele kosten die we moeten opvangen.' Enkele cijfers: in 2010 telde Vilvoorde 39.628 inwoners. Begin 2017 waren er dat 43.626. Bovendien bestaat 70% van de nieuwkomers uit jongeren onder de 18 jaar. 'Dat betekent dat we voor

uitdagingen staan op vlak van kinderopvang, onderwijs, recreatie, ruimtelijke ordening, mobiliteit. Als je dat moet doen met een jaarlijks te beslissen budget van anderhalf miljoen euro, dan kom je niet ver', aldus Bonte.

ONDERBEMANDE ADMINISTRATIE

Waar zal de stad het geld voor gebruiken? 'Onze administratie is onderbemand', vertelt de burgemeester. 'Een groot deel van het geld zullen we gebruiken om de dienst bevolking te versterken. Want hoe meer mensen in Vilvoorde komen wonen, hoe meer mensen aan het loket moeten worden geholpen. Bovendien schuift de Vlaamse overheid extra werk op onze nek met de hervorming van de bouw- en milieuvergunning tot één omgevingsvergunning. Eenvoudiger voor wie wil bouwen, maar administratief verzwarend voor de gemeentebesturen.'

Daarnaast investeert Vilvoorde het geld in onderwijs en jeugdwerking. 'We zijn volop bezig om nieuwe scholen te bouwen. Het is evident dat je daar ook personeel moet voor hebben. We versterken ook de buitenschoolse kinderopvang, armoedebestrijding, jeugdwerk. En het veiligheidsbeleid, want daar vallen er subsidies weg.'

VLAANDEREN BLIJFT IN GEBREKE

Burgemeester Bonte doelt op de centen van het Kanaalplan, het actieplan van de federale regering tegen radicalisering en terrorisme. 'Voor onze aanpak van radicalisering krijgen we felicitaties uit heel de wereld', zegt Bonte. 'Maar de waarheid is dat de federale regering bespaart. Dat wisten we, want de centen van het Kanaalplan waren impulsmiddelen die destijds eenmalig werden toegekend. De federale overheid ging ervan uit dat Vlaanderen de inspanningen zou voortzetten. Het is immers de Vlaamse overheid die bevoegd is voor het preventiebeleid naar kinderen en jongeren toe. Maar Vlaanderen doet haar werk niet, en dus moeten wij de centen met die anderhalf miljoen euro. Het hoeft niet gezegd: dat geld is lang niet genoeg.' Daarom blijft Vilvoorde

WAS TUN MIT DREI MILLIONEN?

Die Stadt Vilvoorde bekommt eineinhalb Millionen Euro von der flämischen Regierung. Eine zusätzliche finanzielle Unterstützung, um den großstädtischen Problemen Paroli zu bieten, die aus Brüssel herübergeweht kommen. Auch Halle (854.000 Euro) und Dilbeek (641.000 Euro) erhalten eine zusätzliche finanzielle Unterstützung. Endlich wird die Problematik anerkannt, finden die Bürgermeister. Den Gemeinden steht es frei, wofür sie das Geld

aufwenden, sie müssen aber wohl der flämischen Regierung Bericht erstatten. Wofür sollen sie das Geld ausgeben? Vilvoorde versucht inzwischen weiterhin, als so genannte *Centrumstad* anerkannt zu werden und somit mehr und vor allem strukturelle Unterstützung zu erhalten. Die flämische Ministerin Liesbeth Homans (N-VA) ist jedoch weiterhin der Meinung, dass die Problematik sich in Vilvoorde ganz anders darstellt als die einer *Centrumstad*.

via de Raad van State ijveren voor een erkenning als centrumstad.

Burgemeester Dirk Pieters (CD&V) van Halle ziet toch een positieve evolutie. 'De Vlaamse Regering erkent dat er problemen zijn in onze regio, dat is al heel positief', zegt hij. 'Ik had wel liever een erkenning voor de hele regio gezien. Voor de kuststreek bestaat er een speciale regeling, dat zou ook in de Rand mogen, want de grootstedelijke problematiek manifesteert zich niet alleen in Vilvoorde, Halle of Dilbeek.'

**'Het geld gaat naar onderwijs,
jeugd, veiligheid en het
versterken van de administratie.'**

HANS BONTE

Kijk maar naar Ruisbroek, een deelgemeente van Sint-Pieters-Leeuw. Die gemeente moet het stellen zonder tegemoetkoming. Maar bon, dit geld is een stap in de goede richting.'

SCHOOUITVAL DETECTEREN

Wat de lokale besturen met het geld doen, mogen ze zelf beslissen. Er werden geen voorwaarden aan gekoppeld. Wel moeten ze aan de Vlaamse Regering rapporteren. Halle werkte in detail uit waar ze de 854.000 euro voor zal aanwenden. Een deel gaat naar het project Naadloze Flexibele Trajecten (NAFT) dat scholen ondersteunt om vroegtijdig problemen van schooluitval te detecteren en aan te pakken. Er wordt ook een jeugdopbouwwerker aangeworven, de buitenschoolse kinderopvang krijgt meer ondersteuning en het OCMW start een vzw voor de uitbating van het buurtrestaurant.

Willy Segers (N-VA), burgemeester van Dilbeek, is voorzichtiger om structurele kosten te maken. 'Want de steun wordt jaarlijks bekeken. De volgende drie jaar zijn we zeker dat er geld komt, maar wat zal de volgende

Vlaamse Regering beslissen? Dat weten we niet. Daarom zal Dilbeek geen structurele kosten maken of investeren in meer personeel, maar het geld gebruiken om projectmatig te werken. We hebben nog geen beslissing genomen, maar het is bijvoorbeeld mogelijk dat we een sport- of cultuurproject opzetten waarbij we ons richten op anderstaligen.'

MIDDELEN CONCENTREREN

Vlaams minister Homans reageert via haar kabinetswoordvoerder op de bedenkingen van de burgemeesters. 'Het verbaast ons niet dat SPA niet positief reageert', klinkt het laconiek. 'We vinden het een beetje vreemd dat Vilvoorde het bedrag te weinig vindt. De andere twee gemeenten, die minder krijgen, reageren wel positief.'

Homans benadrukt dat ze alvast tot het einde van deze legislatuur de jaarlijkse steun

zal aankaarten tijdens de begrotingsbesprekingen. 'Dat moet de gemeenten de ruimte bieden om op lokaal niveau tot structurele antwoorden te komen. Via het Gemeentefonds worden de steden trouwens al stevig structureel ondersteund.'

Een erkenning als centrumregio ziet ze niet zitten. Dat sommige gemeenten – zoals Sint-Pieters-Leeuw – uit de boot vallen, zijn de keuzes die gemaakt moeten worden. 'We concentreren de beschikbare inspanningen op de steden waar de specifieke problematiek zich het hardst manifesteert. Zo vermijden we een te sterke verneveling van de beschikbare middelen', stelt de minister. 'De steden en gemeenten werden geselecteerd op basis van een aantal parameters. Het gaat om de bevolkingsdichtheid, het migratiesaldo en de aanwezigheid van personen met niet-EU-nationaliteit uit Brussel en het percentage leefloners.'

Dirk Pieters: 'Ik had liever een erkenning voor de hele regio gezien, maar dit geld is een stap in de goede richting.'

Tervuren erkend als toeristisch centrum

TERVUREN Na een positief advies van de Vlaamse Regering en het Agentschap Toerisme Vlaanderen, erkent ook federaal minister van Werk en Economie Kris Peeters (CD&V) een deel van Tervuren als toeristisch centrum. Schepen voor Toerisme Mario Van Rossum (CD&V): 'Tervuren investeerde afgelopen jaren fors om deze erkenning te bekomen. Aan de basis van het aanvraagdossier liggen bezienswaardigheden zoals het Park en het Zoniënwood met zijn arboretum. Daarnaast moet er veel aandacht gaan naar de omkadering en de opvang van toeristen. Met de opening van het toeristisch ont-haalcentrum in de Warandepoort, dat tijdens het seizoen 7 dagen op 7

open is, en ook de nakende restauratie van het Hoefijzer in de kazerne Panquin, waarin onder andere een hotel zal uitgebouwd worden, is dit het geval. Er wordt ook geïnvesteerd in parkeergelegenheid, toeristische bewegwijzering, logies, enzovoort. Daarnaast heeft Tervuren met het Afrikamuseum een internationale troef die 250.000 bezoekers per jaar lokt. De heropening ervan is gepland in 2018.' In de toeristische zone worden ook de handelsstraten van Tervuren opgenomen. Daardoor kunnen zij ook op zondag openen. De gemeenteraad van Tervuren zal dit najaar nog een beslissing nemen over het verspreiden van toeristische mededelingen in verschillende talen. » JH

Hogere geluidsschermen

VLAAMSE RAND Vlaams minister van Mobiliteit en Openbare Werken, Ben Weyts (N-VA), wil deze bestuursperiode meer dan 8 miljoen euro investeren in geluidsschermen in Vlaams-Brabant. De laatste investering dateert van 2012 in Grimbergen. 'We werken aan de weg, maar ook aan de leefbaarheid van wie binnen gehoorsafstand woont', zegt Weyts. 'De overlast moet worden gemilderd. Veel geluidsschermen in Vlaams-Brabant zijn meer dan 30 jaar oud en hebben andere standaarden.' Zo zijn de schermen langs de E411/A4 in Overijse uit 1983 slechts tussen de 2,6 en 3,6 m hoog. Nu komen er nieuwe schermen tot 6 m hoog. De schermen langs de ring rond Brussel in Beersel – ook zo'n 30 jaar oud – zijn richting Groot-Bijgaarden totaal bouwvallig en amper 1,8 m hoog; de nieuwe schermen worden 5 m hoog. De schermen richting Halle zijn tot 3,15 m hoog in Beersel, de nieuwe schermen worden er tot 7 m hoog. In Overijse komt er in totaal 3.250m² aan geluidsschermen bij. In Beersel worden de geluidsschermen richting Drogenbos verlengd met 255 m, richting Halle met 416 m. In Kraainem worden er langs de binnenring 864 strekkende meter aan extra geluidswanden geplaatst. » JH

Surrealisme in de buurt

JETTE Dit jaar eert de Brusselse gemeente Jette haar bekendste inwoner René Magritte, de bekende, surrealistische schilder die 24 jaar – van 1930 tot 1954 – in de Esseghestraat in Jette woonde. Tijdens deze periode schilderde hij de helft van zijn oeuvre. Om zijn 50-jarig overlijden te huldigen, bundelen verenigingen, culturele centra, scholen en het gemeentebestuur hun krachten om zich een jaar lang creatief uit te leven in het surrealisme, het leven van René Magritte en zijn tijdgeest. Cultuurbeleidscoördinator Jessy Neukermans: 'Er zijn al heel wat activiteiten gepasseerd, zoals tentoonstellingen, lezingen, de Magritte-loop en het Dorp van René, waarop iedereen van surrealistische en kunsteducatieve attracties kon proeven. Op 26 juni is er om 16 uur aan het station van Jette een surrealistische parade van de leerlingen van het Heilig Hart en bewoners van het verzorgingstehuis Castel. Zij presenteren hun marionetten, kortfilm en muzikale parade die ze afgelopen maanden maakten.' Belangrijk is ook het slotfeest op 9 september, in samenwerking met Brussels Poetry. En hoe surrealistischer kan het nog zijn? 'Met het slotfeest stopt het niet. Ook daarna gaat het feestjaar door met Magritte-evenementen die verenigingen of Jettenaars zelf willen organiseren. Wie zich geroepen voelt...' » JH

i Extra activiteiten: Dienst Cultuur Jette, 02 422 310 80

Voor het eerst naar school

VLAAMS-BRABANT De provincie Vlaams-Brabant lanceert de anderstalige infogids *Voor het eerst naar school*. 'Het doel is om anderstalige ouders wegwijs te maken in het kleuter- en lager onderwijs in Vlaams-Brabant', zegt gedeputeerde voor het Vlaams Karakter, Tom Dehaene (CD&V). 'De gids is overzichtelijk gestructureerd en toegankelijk geschreven in eenvoudig Nederlands met ondersteunende foto's. Anderstalige ouders met kleine kinderen krijgen hierin een antwoord op heel wat vragen, zoals bijvoorbeeld hoe ze hun kind moeten inschrijven, vanaf wanneer er schoolplicht is, wat ze allemaal moeten weten als hun kind naar school gaat.' Het boekje geeft uitleg over wat er precies gratis is en waarvoor geld gevraagd kan worden en maakt duidelijk waar ouders terecht kunnen als ze de schoolfactuur niet kunnen betalen. Daarnaast zijn er ook praktische zaken in uitgelegd zoals vakantieperiodes, het verloop van een schooldag en het oudercontact. Het boekje stimuleert ouders om hun kind extra kansen te geven om Nederlands te oefenen. - JH

100 km in peloton fietsen

VLAAMSE RAND Tijdens het vijfde Gordelfestival op 3 september is Sint-Pieters-Leeuw de focusgemeente; het provinciedomein van Huizingen is trefpunt. Dit jaar wordt de traditionele 100 km in een nieuwe formule gereden. Eddy Frans, algemeen directeur van vzw 'de Rand': 'Voor het eerst rijden we in vier pelotons die op verschillende tijdstippen vertrekken, telkens met een andere gemiddelde snelheid en moeilijkheidsgraad, van beginners tot gevorderden. Er wordt gestart in groepen van maximum 125 deelnemers onder begeleiding van motards met een paar georganiseerde tussenstops. Rijden in groep is leuker dan individueel. De 100 km doet de hele Rand rond Brussel aan. Voorts zijn er ook al enkele klinkende namen bekend voor de slotoptredens: Natalia komt naar Sint-Pieters-Leeuw, Stan Van Samang doet het slotoptreden in Huizingen.' Het Gordelfestival wordt georganiseerd door vzw 'de Rand', Sport Vlaanderen en de provincie Vlaams-Brabant. - JH

 www.gordelfestival.be

Geld voor groen in scholen

VLAAMSE RAND De provincie Vlaams-Brabant trekt dit jaar 56.607 euro uit om natuurprojecten in scholen te steunen die de biodiversiteit op en rond hun domein een extra impuls willen geven. Het gaat onder meer om scholen in Asse, Grimbergen, Halle, Merchtem, Opwijk, Wemmel en Vilvoorde. 'Kinderen hebben nood aan natuur, maar in het dichtbevolkte Vlaams-Brabant is dat niet gemakkelijk', zegt gedeputeerde voor Milieu Tie Roefs (Groen). 'Het is dus zinvol dat ze via hun school in contact worden gebracht met de natuur. Daarom ondersteunt de provincie natuurprojecten in heel wat scholen.' In basisschool De Knipooog in Vilvoorde gaat het bijvoorbeeld om een groene speelplaats, een speel- en bloemenheuvel, een speelbos, een hoogstamboomgaard en een doolhof van inheemse hagen. In de gemeentelijke basisschool in Wemmel zal de speelplaats dit najaar groene natuurlijke speelelementen krijgen en in september volgt een appelpluk in de boomgaard. In de Tuinbouwschool in Merchtem wordt de komende drie jaar een 'proeftuin' met moestuintjes, een kippenweide en bijenhalm aangelegd, zodat leerlingen er zelf kunnen experimenteren. - JH

Kraainem en **Drogenbos** waren de enige gemeenten in Vlaanderen en Brussel die in mei weigerden om de regenboogvlag uit te hangen tijdens de Internationale Dag Tegen Halebifobie.

- In het provinciedomein van **Huizingen** komt een nieuw onthaalgebouw met vier loketten. De nieuwbouw is een BEN-gebouw, of Bijna Energie Neutraal.
- **Dilbeek** wil de komende jaren twee nieuwe scholen bouwen en twee laten samensmelten om tot driehonderd extra plaatsen in het lager onderwijs te kunnen realiseren. Omdat veel dieven en inbrekers blijkbaar de op- en afrit van de ring in **Dilbeek** als vluchtweg gebruiken, komen er camera's met nummerplaatherkenning.
- De Lijn Vlaams-Brabant hoopt in 2019-2020 te kunnen starten met de werken voor de aanleg van drie tramtracés: de sneltram Willebroek-Brussel, de luchthaventram Brussel Noord-Brussels Airport en de ringtram Jette-**Vilvoorde**-Brussels Airport. Op het tracé van de ringtram zal in een eerste fase een trambus worden ingezet.
- Vlaams minister van Sport Philippe Muyters (N-VA) investeert in de nieuwbouw of renovatie van zwembaden in **Zaventem** (113.000 euro), **Overijse** (465.000 euro) en **Sint-Genesius-Rode** (98.000 euro).
- In **Sint-Pieters-Leeuw** is in bijzijn van zo'n 300 mensen de kapel van Mekinging opnieuw ingewijd. Het klein stukje erfgoed werd de voorbije jaren door enkele vrijwilligers gerestaureerd.
- In **Vilvoorde** opende de facilitaire dienstverlener ISS zijn nieuw hoofdkantoor in België met zo'n 250 werknemers.
- De Centra voor Volwassenenonderwijs uit **Vilvoorde** en **Strombeek-Bever** en het Brussels Education Center, dat gehuisvest is aan de VUB, hebben een intentieverklaring getekend om

te fuseren. De fusie is een gevolg van de hervorming van het volwassenen-onderwijs die de Vlaamse Regering goedkeurde. • In **Vilvoorde** en **Meise** zijn asbaktegels geïnstalleerd waar rokers hun peuk in kwijt kunnen in plaats van op de stoep. Vlaams minister van Leefmilieu Joke Schauvliege (CD&V) wil die asbaktegels overal introduceren. Burgemeester Eddie De Block (Open VLD) van **Merchtem** is tegen omdat de asbaktegels volgens hem vuil aantrekken en een slecht signaal zijn. • In **Wemmel** kregen in twee maanden bijna 500 chauffeurs een GAS-boete van 58 tot 116 euro wegens foutparkeren. • Mirte van Lautem uit het vijfde leerjaar van de Sint-Jozefsschool in **Wemmel** kreeg als eerste leerling de *Wijze Uil*, een nieuwe jaarlijkse prijs voor een leerling met kritische kijk en groot inlevingsvermogen, uitgereikt door ervaringsdeskundige Montasser Alde' emeh. • Commuty, zo luidt de naam van een nieuwe gebruiksvriendelijke carpoolapp, die werknemers ertoe wil aanzetten om zoveel mogelijk samen naar het werk te rijden. Zeven bedrijven uit **Machelen** en **Zaventem** doen mee. • Na het vertrek van Yangtze River Express en Air Cargo Global overweegt ook Magma Aviation als derde cargo-vliegtuigmaatschappij om Brussels Airport te verlaten als er geen duidelijkheid komt over de Brusselse geluidsnormen. • **Vilvoorde** plaatst camera's in de stationsbuurt om de veiligheid te verbeteren. • Een observatiecamera voor wilde dieren heeft eind april een das gefotografeerd in het Zoniënwoud. Dat is opvallend, want de laatste das werd er gespot in 1993. • De **Tervuurse** Nozizwe Dube (20) is verkozen tot Young European, een titel die al twintig jaar wordt uitgereikt door de Schwarzkopfstichting aan jongeren die zich verdienstelijk maken voor Europa. Ze is voorzitter van de Vlaamse Jeugdraad en wordt geprezen voor het hoorbaar maken van de stem van jongeren in de Vlaamse politiek en voor haar inzet voor Europa. • De flitspalen langs de Ninoofsesteenweg (N8) in **Dilbeek** zijn de eerste die dit jaar nog vervangen worden door trajectcontrole. • Nog voor de zomer worden in het centrum van **Asse** de voormalige supermarkt Unic op het Gemeenteplein, twee woningen links ervan, de voormalige bakkerij Slaus, de oude brandweerkazerne en voormalige feestzaal Smis afgebroken. Ook het oude vredegerecht naast het Oud Gasthuis wordt afgebroken. In de plaats komt een Hopduvelpark. • JH

Nieuwe oude geuze Vandervelden

BRUSSEL Precies 135 jaar na de oprichting van Oud Beersel, brengt de brouwerij een opmerkelijke Oude Geuze uit. Die kreeg de naam Vandervelden, als hommage aan Henri Vandervelden die in 1882 de brouwerij oprichtte. Oud Beersel is drie generaties van vader op zoon overgedragen. In 2002 ging de lambiekbrouwerij dicht. Gert Christiaens nam de brouwerij over. 'Toen ik in 2003 in Estaminet Le Zageman in Brussel een Oude Geuze Oud Beersel bestelde, vertelde de baas me dat het zijn laatste flessen waren omdat de brouwerij dicht was. Ik heb dan met de toen 77-jarige brouwer contact opgenomen en die vertelde me dat zijn neef het nog 10 jaar verder heeft gezet. Ik was toen 25 jaar en besloot om Oud Beersel terug op te starten. Het is mijn missie om authentieke lambiekbieren te beschermen en heb veel respect voor de geschiedenis van de brouwerij. Speciaal voor de 135e verjaardag werd een Oude Geuze gestoken van éénjarige lambiek gerijpt op 30 jaar oude foeders uit Toscane en driejarige lambiek gerijpt op een oude foeder van Oud Beersel.' De uitzonderlijke Oude Geuze met een uitgesproken toets van rode wijn rijpt op 37,5 cl flessen en is vanaf nu in beperkte hoeveelheid beschikbaar. • JH

Nieuwe afvalintercommunale

VLAAMSE RAND Intradura, wat staat voor 'intergemeentelijke samenwerking voor duurzaam afvalbeheer' is de nieuwe intercommunale die de afvalactiviteiten van Haviland overneemt. Intradura zal de huisvuilinzameling en -verwerking organiseren voor 19 van de 20 gemeenten van het werkingsgebied van Haviland. Enkel Sint-Genesius-Rode stapt niet mee over. Burgemeester Eddie De Block (Open VLD) van Merchtem is de nieuwe voorzitter van Intradura. De Block: 'In het directiecomité zijn alle gemeenten vertegenwoordigd, waardoor Intradura breed gedragen wordt door de 19 vennoten. De nieuwe intercommunale moet ervoor zorgen dat de huisvuilophaling- en verwerking efficiënter verloopt.' Volgens de eerste berekeningen zou dat voor de gemeenten een besparing van 15 à 20% kunnen opleveren. Zo denkt Intradura eraan om ophaalrondes gemeente-overschrijdend te organiseren. Daarnaast wil Intradura acties uitwerken om het restafval verder te beperken en de kostprijs voor afvalverwerking te drukken. De nieuwe intercommunale is opgericht voor 18 jaar. Daardoor kunnen beleidsbeslissingen op lange termijn worden genomen. • JH

Meer bos in de Rand?

VLAAMSE RAND We zitten voorbij de helft van de huidige legislatuur, maar van de doelstelling om tijdens deze regeerperiode duizend hectare openbaar toegankelijk groen bij te maken in de Rand is tot hiertoe weinig in huis gekomen. Een vijftal jaar geleden zat er een kleine tien miljoen euro in het boscompensatiefonds, en daarmee zou heel wat nieuw bos aangeplant kunnen zijn, ook in de Rand, maar initiatieven daaromtrent waren dun gezaaid.

Minister Schauvliege (CD&V) voelde zich aangesproken en zette vanaf 2012 een project op poten om elk jaar een miljoen euro van dat fonds te gebruiken om de aankoop van nieuwe gronden te subsidiëren voor bosaanplantingen. De eerste jaren mochten enkel gemeenten en provincies voorstellen indienen, sinds een paar jaar ook particulieren. Niet dat het veel zoden aan de dijk zet, want het kabinet van de minister laat weten dat sinds 2012 slechts zes hectare zijn aangekocht voor bebossing met geld uit het boscompensatiefonds. Op dit ogenblik kan je opnieuw intekenen voor de aankoop van te bebossen gronden en er is speciale aandacht voor percelen uit de Rand. 'Het is een oud zeer', zegt Bert de Somviele, directeur van Bos+, de vereniging die zich inzet voor meer bos in Vlaanderen. 'De beloften uit het inmiddels twintig jaar oude Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen om tienduizend hectare extra bos aan te leggen in Vlaanderen krijgen geen concrete invulling. En van de beloofde duizend hectare bijkomend openbaar toegankelijk groen in de Rand, dat de huidige Vlaamse Regering beloofde, komt ook bitter weinig in huis.' Misschien zijn er te weinig gronden beschikbaar? Of vallen ze te duur uit? De Somviele: 'Men moet keuzes maken. Wil men geld vrijmaken voor meer bos en openbaar groen of niet? In Nederland is men de goedgekeurde bijkomende honderdduizend hectare (!) bos aan het aanplanten. Is dat daar makkelijk? Natuurlijk niet, maar het gebeurt wel.'

In de periode 2012-2016 werd een kleine zestig hectare te bebossen grond in de Rand aangekocht in het kader van de uitbreiding van bestaande domeinbossen zoals de Wolfspuiten in Dilbeek, het Houtembos in Vilvoorde, de Laarbeekvallei in Asse. • HD

50° 82' 88" N
4° 52' 05" E

Het park van Tervuren. Voor Gwenn Coorevits is het een plek vol kostbare herinneringen, maar evenzeer een locatie waar je oog in oog staat met de geschiedenis.

TEKST Nathalie Dirix • FOTO Filip Claessens

Dit park heeft door de jaren heen steeds meer betekenis voor mij gekregen. Als meisje kwam ik hier met mijn vader joggen. Als puber met de vrienden picknicken. Vandaag komen mijn beste vriendin Jana en ik hier regelmatig samen. Voor een wandeling waarin we onze hoofden lichter maken en onze harten luchten', zegt Coorevits.

ONTLADING

Gwenn en Jana kennen elkaar van in de kleuterklas. Toen al vonden ze het leuk om in elkaars gezelschap te vertoeven. Vandaag – 20 jaar later – zijn ze echte hartsvriendinnen. *Soulsisters* die niet veel woorden nodig hebben om elkaar te begrijpen. 'Ik kijk echt uit naar onze wandelingen in het park. Bij Jana kan ik helemaal mezelf zijn, hoef ik geen blad voor de mond te nemen en kan ik mijn diepste gedachten en gevoelens delen. Voor ons is dit park de ideale plek om in elkaars gezelschap tot rust te komen. Terwijl we stappen, vertellen we elkaar ronduit over wat we de voorbije weken hebben beleefd. Het voelt als een ontlading. Alsof we alle stress waarmee we zitten, achter ons kunnen laten en met hernieuwde energie aan een nieuwe week kunnen beginnen.'

OOG IN OOG MET GESCHIEDENIS

Coorevits houdt vooral van het historisch kader van dit park. 'Ken je de plek met zicht

op de aangelegde vijver en het museum? Met een beetje verbeelding voert dat beeld je toch terug naar de 19e eeuw? De tijd waar elegantie en niet efficiëntie vooropstond. Het zal je dan ook niet verbazen dat ik niet zo enthousiast ben over het moderne gebouw dat ze naast het museum aan het optrekken zijn. Ik vind het net prachtig dat het majestueuze gebouw en de sierlijk aangelegde vijver je op geen enkel vlak aan onze moderne tijd doen denken. Dat stukje sprookje dat het park uitstraalt, is precies wat me aantrekt. Zoals die plek in het park waar de ruïnes van het hertogelijk kasteel zich bevinden. Daar sta je oog in oog met de geschiedenis. Dat gevoel wil ik behouden.'

DE WAARDE VAN HET VERLEDEN

Vanwaar het verlangen om de band met het verleden te bewaren? 'Als Tervuren vandaag een plek is met een bepaalde aantrekkingskracht, dan komt dat toch omdat de generaties voor ons Tervuren vorm hebben gegeven. In mijn job als medewerkster van het vrijetijdscentrum van Tervuren, leer ik over de geschiedenis van onze gemeente. En hoe meer ik dat verleden begrijp, hoe meer ik mijn streek ga waarderen.' Verleden en heden, voor Coorevits zijn ze onlosmakelijk met elkaar verbonden. Dat ze daar van overtuigd is, vertelt een tatoe op haar rechterarm. Het is het beeld van het oneindigheids-teken met daarop de woorden 'believe' en 'strong' en vogels die hun vleugels uitslaan. 'Deze tatoe heb ik na het overlijden van mijn opa laten zetten. Hij heeft me twee belangrijke levenslessen geleerd: blij in jezelf geloven en blij het goede in de mens zien. Hij kon mij als geen ander overtuigen om positief in het leven te staan. Hij mag er dan weliswaar niet meer zijn, zijn levensmotto blijft altijd bij mij, zo lang ik leef.'

Regisseur Fien Troch

‘Film maken is mijn alles’

‘Ik heb veel gehad aan het besef dat mijn normaal niet zomaar het normaal van een ander is.’

In haar recentste film *Home* schetst regisseur Fien Troch treffende portretten van een stel tieners en de volwassenen waarmee ze in de clinch liggen. Observerend, gedurfd en met veel gevoel voor nuance toont de film hoe complex relaties tussen generaties kunnen zijn.

TEKST Ines Minten • FOTO Filip Claessens

Na *Een ander zijn geluk*, *Unspoken* en *Kid* is *Home* Fien Trochs vierde langspeelfilm. Hij sleepte prijzen in de wacht op internationale filmfestivals en recensenten noemden de regisseur onverbloemd ‘een supertalent’. ‘Puur voor mezelf is zo’n prijs natuurlijk een megaboost’, geeft Troch toe. ‘En voor de film doet het veel. Toen de selectie voor het filmfestival van Venetië bekend raakte, kwam er instant interesse van de internationale pers, verkoopsagenten, distributeurs en allerlei andere mensen die iets voor *Home* of mijn volgende projecten kunnen betekenen.’ In Venetië won ze de prijs voor beste regie, Les Arcs in Frankrijk kende haar de grote juryprijs toe, in Gent won ze de publieksprijs en die voor beste muziek, ze haalde de officiële selectie in Toronto en stond op de festivals van Los Angeles en Rotterdam.

GENERATIEKLOOF

De tieners en de volwassenen in *Home* hebben zo hun eigen problemen en werken die ook allemaal op hun eigen manier uit op elkaar. Onbegrip leidt tot spanning, en als de spanning te groot wordt, kan er al eens iets knappen. Zonder te oordelen of haar eigen visie op te dringen, gunt Troch de kijker een blik op het complexe universum van haar personages. Soms flitsend, vaak beklemmend, altijd raak brengt ze in beeld hoe verstrekkend de gevolgen kunnen zijn van iets wat je – soms in een reflex – doet, of net niet.

Voor het eerst schreef Troch het scenario niet in haar eentje, maar samen met haar partner, filmmonteur Nico Leunen. ‘Hij is begonnen

FR

‘RÉALISER UN FILM, C’EST TOUT POUR MOI’

Dans son film le plus récent, *Home*, la metteuse en scène Fien Troch trace des portraits saisissants d’un groupe d’ados et des adultes avec lesquels ils sont en conflit. Par l’observation, de l’audace et un grand sens de la nuance, le film montre à quel point les relations entre les générations peuvent être complexes. Les ados et les adultes dans *Home* ont leurs propres problèmes et ils font les faire se confronter à leur manière. L’incompréhension entraîne des tensions

et lorsque celles-ci gagnent en ampleur, cela risque parfois de provoquer des éclats. Sans émettre de jugement ou imposer sa propre vision, Troch offre au spectateur un regard sur l’univers complexe de ses personnages. Parfois de manière éblouissante, souvent oppressante, toujours de manière percutante, elle montre en images quelle peut être l’étendue des conséquences de ce que vous faites – parfois par réflexe – ou ne faites justement pas.

met mij te interviewen over alle ideeën, verhaaltjes en thema's die ik sinds mijn vorige film had bedacht. Die heeft hij opgeschreven en in een schema gegoten. Met dat materiaal zijn we beginnen te puzzelen: wat is hier een verhaal, waar zit de rode draad, wie of wat kan het geheel versterken?' Troch schreef overdag aan het scenario, Leunen las het 's avonds of 's nachts en bezorgde haar tegen de volgende ochtend zijn bemerkingsen. 'Uiteraard beheerste de film ons leven, maar doordat we toch niet heel de dag samen aan tafel zaten te schrijven, ontstond er een praktische wisselwerking die we best relax vonden. Het was ook de eerste keer dat ik het zag zitten om samen met iemand aan een scenario te werken. Mijn drie vorige films dreven veel meer op emotie en sfeer dan *Home*, die echt vertrekt vanuit het verhaal en personages van vlees en bloed. Ook daardoor leende hij zich veel beter tot samenwerken.'

HIER EN NU

Fien Troch filmde *Home* zonder speciale belichting en make-up. Ze gaf haar vier jonge acteurs ook een smartphone in handen. Na elke opname verliet de ploeg de ruimte en bleven de jongeren alleen achter, als hun personages, met de telefoons in de aanslag. 'Ze filmde elkaar, zoals ze alleen konden als ik er niet op stond te kijken. Het was een idee van Nico: laat ze elkaar filmen en we kijken wel wat het oplevert. Is het bruikbaar, dan monteren we het erin.' De beelden van de smartphones geven de film een bijzonder hier-en-nu-gevoel dat met een echte camera moeilijk te evenaren valt.

Die authentieke sfeer was er uiteraard ook niet geweest zonder de uitstekende prestaties van de jonge acteurs. Alle vier waren ze nieuw in de filmwereld. De castingagente plukte hoofdrolspeler Sebastian Van Dun bijvoorbeeld gewoon van een skatepark. 'Alle jongeren, die naar de audities kwamen, hebben we geïnterviewd over zichzelf en hun visie op het leven. Onder degenen die we goed vonden, bleken vooral die zonder acteervaring een soort van magie over zich te hebben. Je liet ze spelen en je zat met échte tieners aan tafel. Sebastian hebben we zelfs een paar keer moeten aansporen om terug te komen. Hij snapte niet goed waarom hij zaterdag na zaterdag moest opofferen om weer eens een castingronde te doen. Nu is hij natuurlijk wel heel blij dat hij zich heeft laten overtuigen', lacht Troch.

ACHTER DE CAMERA

Zelf wou Troch als tiener het liefst actrice worden. 'Mijn vader is filmmonteur, dus de cinema was een wereld die ik van dichtbij meemaakte. En dan stel je jezelf haast vanzelf de vraag of je later ook iets in die wereld wil doen. Ik schreef, maakte muziek en was artistiek bezig. Op 18 jaar deed ik toelatingsexamen voor de toneelschool, maar tot mijn verrassing slaagde ik niet, een mogelijkheid waar ik gek genoeg geen rekening mee had gehouden.' Om ergens van start te kunnen gaan en intussen eens goed te kunnen nadenken, schreef ze zich dan maar in voor de filmopleiding in Sint-Lukas. 'Gaandeweg heb ik ontdekt dat mijn plek achter de camera is. Film maken werd mijn alles.'

'Gaandeweg heb ik ontdekt dat mijn plek achter de camera is.'

Haar moeder is psychologe, en hoewel het nooit in haar is opgekomen om in haar voetspoor te treden, vindt ze de activiteiten van haar ouders de ideale voedingsbodem voor een regisseur. 'De artistieke en technische kant van de cinema via mijn vader, en voor de verhalen en het prikkelen van de fantasie komt wat psychologisch inzicht goed van pas. Ik heb veel gehad aan het besef dat mijn normaal niet zomaar het normaal van een ander is. De menselijke psyche heeft veel verschillende lagen. Dat besef helpt me om in de huid en de problemen van mijn personages te kruipen.'

BIOTOOP LONDERZEEL-BRUSSEL

Fien Troch is opgegroeid in Londerzeel. 'Ik ging er niet naar school, maar woonde er en ging er uit. Met het uitgaan vormden we een echte klik in het dorp, en dat was geweldig. Stilaan begonnen we ook samen uit te gaan in Brussel. Omdat Londerzeel zo dicht bij Brussel ligt, had ik nooit het gevoel dat ik *in the middle of nowhere* woonde. Pas toen ik op 18 jaar naar Brussel verkaste, voelde ik dat ik uit het meer beschermde milieu van een kleinere plek kwam. Ik kom nog altijd graag in Londerzeel, maar ik ben er nooit echt teruggekeerd. Ik wil het bruisende van de stad om me heen, vooral omdat ik veel thuis werk. In Brussel kan ik een koffie gaan drinken, uit ontbij-

ten gaan of overdag naar de cinema gaan. Ik zie uiteraard veel films en nu ik kinderen heb, is het praktischer als ik dat overdag kan doen. Ik heb nood aan de energie van de stad om me heen.'

LOCATIESPOTTING

Voor de opnames van *Home* bleef Troch dicht bij huis. Alle locaties in de film liggen in of dichtbij Brussel. Een winkelstraat in Vilvoorde, een sanitairzaak in Zaventem, de Delhaize van Alseberg, huizen in Meise, Gooik en Kessel-Lo. 'Locaties spotten is echt een kutjob; sorry voor dat woord. Je moet bij mensen aanbellen en krijgt dan nogal vreemde blikken. Zelf vind ik het verschrikkelijk om te doen. De jongen die ik voor de locaties van *Home* heb geëngageerd, heeft het echt fantastisch gedaan. Hij had geen auto, dus hij is overal met het openbaar vervoer en de fiets naartoe getrokken, met mijn ideeën en aanwijzingen op zak. Het was geen simpele taak. Als ik iets in mijn hoofd heb, kan ik koppig zijn: het moet er dan precies zo uitzien. Ik wou de locaties ook gebruiken zoals ze waren. Anders kies je bijvoorbeeld een leegstaand huis dat je volledig inricht zoals je wil. Of je begint allerlei meubelen te vervangen of te verschuiven. Dat wou ik niet. Het enige wat we hebben weggehaald, zijn de foto's van de bewoners. Het was vanuit hetzelfde principe als de belichting en de make-up die ik achterwege heb gelaten: om de authenticiteit van de film te bewaken, maar ook om geen te intimiderende set te creëren voor de jongeren. Zeker bij de delicatesse scènes ging het vlotter als er geen ploeg van 20 man op stond te kijken. En ik wou flexibel zijn. We hebben gefilmd vanuit het gevoel dat de camera toevallig passeert en vastlegt. Daarom gaf ik de acteurs ook veel vrijheid in hun bewegingen. Ze wisten precies wat ze moesten zeggen en doen, maar als ze wilden opstaan of bewegen, dan kon dat. Ofwel volgde de cameraman, ofwel gingen ze uit beeld. Zoiets kan niet op een klassieke filmset. Als je daar de camera draait, komt meteen de belichting in beeld, of de hoek met de kleding. Ze moesten echt op hun eigen, ontspannen manier kunnen bewegen, zodat ze nooit gecrispeerd zouden raken.'

i Op 2 juni komt *Home* uit op dvd.
WIN RandKrant geeft 3 dvd's van *Home* weg.
 Ga naar onze Facebookpagina om te lezen hoe je kan winnen!

Faciliteitengemeenten

Warm en koud blazen

Met het aantreden van een jongere generatie Franstalige politici lijkt de communautaire verstandhouding in enkele faciliteitengemeenten in positieve zin te evolueren. Of is het slechts schijn?

TEKST Luc Vanheerentals • FOTO Filip Claessens

We denken hierbij aan de burgemeesters Frédéric Petit (MR) in Wezembeek-Oppem en Pierre Rolin (CDH) in Sint-Genesius-Rode. Zij leven de taalwetten na en maken meer dan hun voorgangers werk van een ernstige dialoog met de Vlamingen. Ook in Kraainem staat met het aantreden van Dorothée Cardon de Lichtbuer (CDH) sinds begin 2016 iemand aan het hoofd die meer verbindend wil optreden. Maar... desondanks zijn er signalen dat de communautaire duivel hier en daar opnieuw de kop opsteekt.

ALTIJD WEER LINKEBEEK

In Linkebeek weigerde Vlaams minister Liesbeth Homans (N-VA) sinds 2012 eerst de Franstalige burgemeestersvoordracht van Damien Thiéry en meer recent van Yves Ghequiere. Als reactie op de benoeming van het Vlaamse oppositielid Eric De Bruycker in 2015 namen de Franstalige raadsleden ontslag en werden er in december 2015 opnieuw verkiezingen gehouden. Sinds de Raad van State eind 2016 het nieuwe beroep van Thiéry tegen zijn niet-benoeming als burgemeester verwierp, werd er terug enkele keren Frans gesproken in de gemeenteraad. De Vlaamse oppositie had met de voordracht van Ghequiere gehoopt op een toenadering tussen de taalgemeenschappen, maar ook hij liet toe dat enkele raadsleden Franstalige interventies deden. Dat was voor de minister een brug te ver. Op het ogenblik dat wij dit artikel schrijven, draagt de Franstalige

meerderheid schepen Valérie Geurickx voor als burgemeester.

TAALREGISTRATIE

Vlaams schepen Geertrui Windels uit Sint-Genesius-Rode nam op 7 februari onverwacht ontslag. Zij uitte vlijmscherpe kritiek 'op de jarenlange Franstalige pesterijen'. Haar motivatie wekte verbazing. Burgemeester Pierre Rolin wordt als een redelijk man ervaren, die veel meer dan zijn voorganger oor heeft voor Vlaamse besognes. Toen Anne Sobrie op 27 maart de eed aflegde als nieuwe schepen kwam zij niet meer terug op de harde kritiek van Windels. Minpunt voor de Vlamingen is echter de oproep die de meerderheid een tijd geleden aan Franstalige inwoners richtte om zich te registreren om overheidsdocumenten in hun taal te ontvangen. Op basis van de inhoud van een arrest van de Raad van State uit 2014 menen de Franstaligen dat dit slechts één keer om de vier jaar moet gebeuren in plaats van telkens opnieuw, zoals de omzendbrief-Peeters voorschrijft. Omdat het hier niet gaat om 'het beschikkend gedeelte' van het arrest maar louter om 'overwegingen' heeft de Vlaamse overheid deze visie echter nooit aanvaard. Ook in Wezembeek-Oppem en Kraainem nemen de Franstaligen dergelijke initiatieven. Het ziet er dus naar uit dat het in 2018 weer allemaal zal draaien om de taal van de oproepingsbrieven.

OP EN AF

Ook in Kraainem is het deze legislatuur, op communautair vlak, rustiger dan voorheen, maar op Vlaamse vragen wordt nog steeds gecrispeerd gereageerd. Zo weigerde het gemeentebestuur de vzw 'de Rand' eerst om taallessen Nederlands te organiseren in de Nederlandstalige gemeentelijke basisschool en wilde men nadien veel hogere tarieven aanrekenen dan aan lokale groepen, waardoor dit uiteindelijk werd afgevoerd. In Wezembeek-Oppem waait er met de komst van Frédéric Petit een nieuwe, verzoenende wind. Er wordt ook hoe langer hoe meer geparticipeerd aan Vlaamse en provinciale initiatieven. Minister Homans weigerde in april echter de benoeming van Nathalie Leclaire (DéFi) als OCMW-voorzitster, wegens onvoldoende kennis van het Nederlands. Haar partij tekende hiertegen beroep aan bij de Raad van State. Burgemeester Petit deed geen zware uitspraken over deze beslissing, maar stelde enkel 'verbaasd te zijn' omdat Leclaire volgens hem wel degelijk uit de voeten kan in het Nederlands. Ook in Kraainem en Wezembeek-Oppem hebben de Vlamingen echter kritiek op de beslissing van de Franstalige meerderheid om, zoals in Rode, de vermelde databank aan te leggen voor wie overheidsdocumenten in het Frans wil. In Linkebeek denkt men dat de aanvragen die bij de lokale verkiezingen van 2015 werden ingediend voor een Franstalige oproepingsbrief ook nog in 2018 zullen gelden.

EN

SPECIAL STATUS MUNICIPALITIES: ALL SMOKE AND MIRRORS

Relations seem to be changing for the better in some municipalities with language facilities, thanks to the arrival of a younger generation of French-speaking politicians. However, appearances are often deceptive. And of course, there is always the French-speaking majority in Linkebeek, as well as in Sint-

Genesius-Rode, Kraainem and Wezembeek-Oppem, who can be counted on to urge the French-speaking inhabitants to register so they can receive their official documents in French. So it looks as though the local elections in 2018 will once again be overshadowed by the polling card language question.

Weerman Frank Deboosere pendelt dagelijks met de fiets vanuit de Vlaamse Rand naar zijn werk op de VRT. Enkele dappere sportievelingen doen het hem na. Wat bezielt hen? En waaraan denken ze tijdens hun tocht? **Patrick Maes** fietst elke dag van Wemmel naar Sint-Jans-Molenbeek.

AANTAL KM / DAG
8 km × 2

GEMIDDELDE SNELHEID
20 km/u

TUJD
Tijd: 24 min heen,
24 min terug

ROUTE
Wemmel -
Tentoonstellingslaan -
Leopold II-laan - Molenbeek

Weer of geen weer

‘Ik wilde komaf maken met files en stress. Vroeger reed ik met de wagen van Wemmel naar Mechelen en nadat ik van thuis tot aan de school aangeschoven had, begon ik aan de trage, lange weg noordwaarts. Dan boet je echt in aan levenskwaliteit.’

TEKST Tine Maenhout • FOTO Filip Claessens

En dus besloot Patrick Maes om een nieuwe job bij Oxfam in Molenbeek aan te nemen zodat hij dagelijks niet zijn fiets maar zijn auto in de garage kon laten staan. ‘Nu fiets ik met mijn twee kinderen naar school en vervolgens rijd ik zonder enige hinder of vertraging door naar Molenbeek. Wanneer ik rond 9 uur op kantoor aankom, heb ik gesport en voel ik me fris. Het omkleden moet wel even *in de duik* in een vergaderzaal gebeuren. Dat is het enige praktische ongemak, want voor de rest beschikken we over een goede, overdekte fietsenstalling.’

FIETSEN...

Voor Maes is fietsen een must, maar het fietspendelen houdt toch enig risico in. ‘De solidariteit voor fietsers is bij automobilisten ver te

zoeken. Vorig jaar ben ik aangereden op een fietsstrook dat niet van de baan is afgescheiden. Wie met een wagen rijdt, beschouwt dit soort fietspaden doorgaans als autobaan en let niet op zwakke weggebruikers. Het zijn eerder fietsers die aandacht besteden aan hen en meermaals mee een bocht moeten indraaien om niet aangereden te worden. Vooral in de ochtendspits druipet de stress van bestuurders en zie je mensen zich opjagen in het verkeer, hun drukke agenda's en elkaar en verliezen ze alle aandacht voor de omgeving.’

... OF WANDELEN

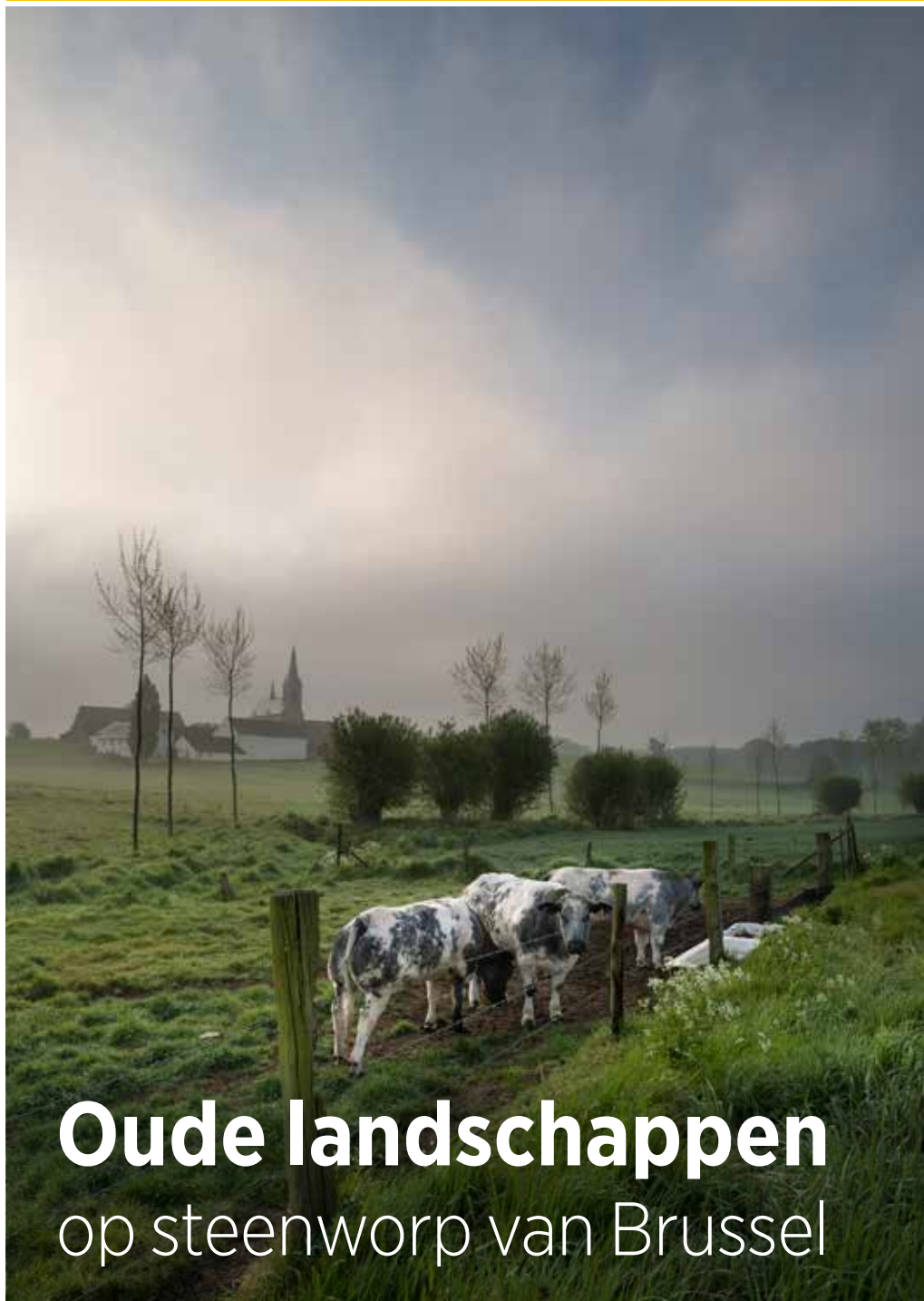
Soms laat Maes de fiets dan ook staan. Als werknemer bij Oxfam smeert hij geregeld zijn kuiten in om te gaan wandelen voor goede doelen. Vorig jaar trok hij met Oxfam Peacewalker de Franse bergen in voor een tocht van 60 km en volgende zomer wordt er wereldwijd door verschillende teams deelgenomen aan Oxfam Trailwalker en zal hij ongeveer 100 km wandelen. Daarvoor moet er getraind worden. ‘Naar de aanloop van dergelijke tochten laat ik het fietsen voor wat het is en ga ik te voet naar het werk. Daar doe ik ongeveer 1 uur 15 minuten over. Dat is boeiend. Per fiets ervaar je een tocht al anders dan per auto, maar als je wandelt bekijk je de omgeving weer met nieuwe ogen.’

‘Tijdens het wandelen, kan ik over meer dingen nadenken. Op de fiets is daar niet veel tijd

en ruimte voor, het verkeer is te druk, de fietspaden vaak onveilig, al je concentratie gaat dus naar de weg. Te voet door het Laarbeekbos en het Boudewijnpark overloop ik meer dan op de fiets de agenda voor het werk, bedenk ik wat ik 's avonds nog met de kinderen kan doen of ik kijk rond. Het majestueuze gebouw van Tour en Taxis mogen aanschouwen in de opkomende zon is tijdens mijn tochten een indrukwekkende ervaring.’

DOOR REGEN EN WIND

Wandelen is leuk, maar het duurt natuurlijk langer. Dus doorgaans komt de fiets boven, weer of geen weer. ‘Een zeldzame keer ben ik in de gietende regen tot aan Bockstael gereden om daar de metro te nemen, maar in volle ochtendspits een fiets op een treinstel meezeulen, is niet handig’, vertelt Maes. ‘En dus fiets ik gewoon door weer en wind. Momenteel rijd ik met een koersfiets, maar ik heb mezelf niet altijd onder controle. Ik heb de neiging om te snel te willen rijden op mijn soepele, lichte koersmachine en in de straten van de Rand loop je dan een groot risico op ongelukken. Ik overweeg dus de aankoop van een stadsfiets, gewoon om mezelf te verplichten om wat trager en verantwoordelijker te pendelen.’ Zijn fietshelm en zijn fluo fietsjas zijn voor Maes essentieel. Verder heeft hij niets nodig en rijdt hij dagelijks vrij als een vogel naar kantoor.

Oude landschappen op steenworp van Brussel

In het nijvere Vlaanderen zijn de landschappen de voorbije decennia sterk veranderd. Bouw en andere landschapsbepalende activiteiten hebben er een zootje van gemaakt, waarvoor we intussen wereldberoemd zijn, maar hier en daar, op een heuvel of in een dal, vind je nog een sterretje.

TEKST Herman Dierickx • FOTO Filip Claessens

Vijftig jaar terugkijken in de tijd levert een beeld op van nostalgische gehuchten waar de tijd lang bleef stilstaan, maar waar de moderne tijden inmiddels vakkundig en op indrukwekkende wijze hun stempel hebben gedrukt. Deze moderne tijden zijn doorgedrongen tot in het kleinste uithoekje van ons gewest en doen ons perplex staan van zoveel verandering op zo'n korte tijd.

En toch, en toch, als je wat sfeer van die eeuwenoude landschappen wil opsnuiven, kan je die her en der terugvinden, zelfs dicht bij Brussel. Een exemplarisch voorbeeld is het piepkleine dorpje Mullem bij Oudenaarde, waarvan het centrum weggelopen lijkt uit een landschapsschilderij van de 19e eeuw. Nog dichter bij de Rand en Brussel staan delen van Bellin-

gen, Bogaarden en Pepingen model voor dat prachtige Pajotse landschap van pakweg tweehonderd jaar geleden. Dat heeft veel te maken met het huidige stratenpatroon, dat teruggaat tot lang vervlogen tijden, maar ook met kerken en enkele imposante hoeven die nog steeds de glorie van weleer uitstralen en een sfeer oproepen die in de Rand stilaan zeldzaam wordt.

DE GEHUCHTEN

Langs de schreeuwelijke Ninoofsesteenweg liggen verschillende gebouwen met grote historische en landschappelijke waarde. Dat is onder meer het geval met de huisnummers 106, 108-110 en 145-149. De beschermde parochiekerk Sint-Martinus staat vlakbij te pronken met de oudste delen uit de 14e eeuw. Binnen- en buitenkant van de kerk zijn geroemd om hun belangrijke bouwelementen en meubilair. De verdwenen Vuurmolen lag aan de Ninoofsesteenweg 120. De landschappen ten noorden van de steenweg zijn verrassend open en uitgestrekt, en dus uitstekende wandelgebieden. Het zacht glooiende reliëf, zo typisch voor de streek, heeft een specifieke en voor sommigen onweerstaanbare aantrekkingskracht. In gehuchten als Hoesnaeke, Geiling, Plutsingen, Teleweide en Terheugen – ja, allemaal in het Pajottenland – zijn nog oude gebouwen in goede doen. Het Kasteeltje, met een parkstructuur eromheen is daar een mooi voorbeeld van, en is gelegen in de straat Hoesnaeke.

HET BRONBOS

De voormalige Hoeve Cantimpré en het nog bewaarde Hof ter Kammen, aan de Kriekelaerestraat, zijn mooie voorbeelden van die indrukwekkende hoeven. Ze bekleedden elk een plek op beide oevers van de Roskambeek, waarvan de landerijen zelfs nu nog authentiek landschappelijk en ecologisch representatief zijn voor de situatie zoals die er uitzag ten tijde van de opmaak van de Ferrariskaarten

Tom Serkeyn is journalist bij Ring-tv en violist bij de Vilvoordse muziekgroep Zakdoek. Hij is geboren in Brussel en woont in Peutie. Voor RandKrant schrijft hij afwisselend met Fatima Ualgasi, Joris Hintjens, en Dirk Volckaerts de column *mijngedacht*.

omstreeks 1775. Als je daar zo staat, is – met wat verbeelding – de sprong naar het tweehonderdvijftig jaar oude verleden helemaal niet zo groot.

Evenwijdig met de Nieuwe Baan in Bellingen ligt een mooi voorbeeld van de soortenrijke bronbossen die kenmerkend zijn voor het westelijk deel van de provincie Vlaams-Brabant met zijn typische leembodems: het Moeliebos. Net over zijn hoogtepunt in deze periode van het jaar, maar in april en mei volgend jaar komt de voorjaarsflora weer helemaal tot zijn recht. Een mooi voorbeeld daarvan vind je in het deels toegankelijke Park ter Rijst in de uiterste zuidwestpunt van Pepingen, met ingang aan de Kasteelstraat.

Verder naar het westen loopt deze leemstreek over in de Vlaamse Ardennen, waar je opnieuw schitterende voorbeelden vindt van deze bronbossen.

HET GRENSGEBIED

Vlakbij heb je ook al zo'n indrukwekkende hoeve die nog dateert uit de periode van de Stevenisten, die zich in 1802 afscheurden van de katholieke kerk omdat ze het niet eens waren met de door Rome toegelaten staatsinmenging door Napoleon. Het weliswaar beperkte zwaartepunt van deze religieuze groep ligt tegenwoordig in Halle, maar in Gooik is er nog een kapel waar elke zondag een dienst plaatsvindt. Om maar te zeggen welke soms bizarre diversiteit aan maatschappelijke aspecten het Pajottenland zoal inhoudt.

Iets verderop naar het zuiden ligt Wallonië, dat zo mogelijk nog landelijker is dan dit deel van Vlaanderen. Daar verandert het buitenproportionele bedrijventerrein aan de Chaussée d'Enghien niets aan. Nog meer zuidwaarts heb je al de mooie contouren van de Zennevallei, die zich vrij en vrolijk door het landschap wringt. Dan zijn we al een eindje van Pepingen verwijderd. Dat is voor een andere keer.

Quitter Vilvorde, ça c'est dur

Jacques Brel zei ooit in een interview: 'Ce qui est le plus dur pour un homme qui habiterait Vilvorde et qui veut aller à Hong Kong, ce n'est pas Hong Kong mais c'est de quitter Vilvorde'. Naar Hong Kong gaan, is niet moeilijk, zei hij, want daar komt alles voor mekaar. Naar Hong Kong gaan kan iedereen, als je maar gezond bent en bezeten, 'mais quitter Vilvorde, ça c'est dur'.

Wellicht had Brel even goed kunnen zeggen dat het moeilijk is om weg te gaan uit Waregem of Ninove, want met Vilvorde, de stad waar ik met 43.600 anderen samenwoon, bedoelde hij vermoedelijk een willekeurige plek. De quote dateert uit 1971, de carrière van Brel stond nog maar eens op een keerpunt en hij nam beslissingen die ook verregaande gevolgen hadden voor zijn privéleven. Wat hij wilde zeggen, is dat het op zich niet moeilijk is om met iets nieuws te beginnen, om het roer om te gooien of nieuwe horizons op te zoeken, maar daarvoor alles en iedereen achterlaten, daar is veel moed voor nodig. Maar goed, hij heeft toch maar mooi 'Vilvorde' gezegd.

Vorige maand was het jaarmarkt in Vilvorde. Weer of geen weer, dat is altijd opnieuw een uitbundig feest, waar je een hele week voor nodig hebt om te recupereren. Er wordt gelachen, gezeverd, gedanst en (erg) veel gedronken. Er worden kwistig schouderklopjes uitgedeeld en mensen die mekaar een jaar niet hebben gezien, vliegen mekaar om de hals. Iedereen is vrolijk en blij en lijkt zich te schikken in zijn of haar lot Vilvoordenaar te zijn, inwoner van de snelst groeiende stad van Vlaanderen, met zijn talloze problemen en uitdagingen, maar ook met zijn vele mogelijkheden en kansen.

De dag erna, als de nevelen langzaam optrekken, is de liefde voor Vilvorde toch weer een beetje bekoeld, het is tenslotte de schuld van Vilvorde dat je koppijn hebt. En onvermijdelijk komt er wel eens een dag dat je zegt dat je het hier voor bekeken houdt en weg wil nu het nog kan. Naar Hong Kong of naar de Markiezeneilanden misschien, waar Brel zich de laatste jaren van zijn leven had teruggetrokken. Die momenten van twijfel zijn van voorbijgaande aard, en als het na twaalf maanden terug jaarmarkt is denk je, met een kermispint in de hand, aan de woorden van Brel: 'quitter Vilvorde, ça c'est dur'.

In 2015 liet de stad, op een pijler van de kanaalbrug, een tekstgrafitti aanbrengen van Ish Ait Hamou, geboren en getogen Vilvoordenaar met Marokkaanse wortels, choreograaf, schrijver, tv-gezicht en stadsambassadeur. Het is een passage uit zijn roman *Cécile*: 'Je hebt alles wat je nodig hebt; het is wat je denkt nodig te hebben dat je gek maakt. Nodig hebben is iets anders dan begeren, neem het één niet voor het ander, want dat is zonde.' Mooi. Maar misschien kan de burgemeester van Vilvorde zijn schepen van Cultuur de opdracht geven om ergens in de stad nog een blinde muur te zoeken en er de uitspraak van Jacques Brel in koeien van letters laten opkalken: 'quitter Vilvorde, ça c'est dur'. Hij heeft het misschien zo niet bedoeld, maar laten we het beschouwen als een eerbetoon van één van de grootste zangers aller tijden aan onze stad. En ik weet het, dat wordt een opschrift in het Frans, en dat zal niet bij iedereen in goede aarde vallen. Dat is dan weer stof voor een volgend stukje.

TEKST Tom Serkeyn • FOTO Filip Claessens

'Gedaan met de platte kindjes'

In het kinderdagverblijf Tinkelbel in Sint-Genesius-Rode krijgen alle 39 kinderen elke morgen een knuffel en een kus, een goede morgen en een b(r)abbel.

TEKST Patrick Gijssels • FOTO Filip Claessens

Toch is de opdracht er met de jaren niet eenvoudiger op geworden. Je voelt het, dit wordt een verhaal over *quality-time*, maxi-cosy, overprikkelde kinderen, lawaaispeelgoed, wiegendood en de dagelijkse, liefdevolle inzet van een hecht team met een pak ervaring. Zeven kinderbegeleidsters, een sociaal assistente en een

verpleegster zijn elke dag bezig met de drie groepjes: de baby's, de kruipers en de peuters.

Wat is er veranderd sinds de tijd dat je hier begon?

Nora (gestart in 1977): 'Heel veel. Vooral de kinderen. Vroeger had je uitzonderlijk eens een huilbaby. De anderen sliepen veel, zaten wat

MIDDENIN

Roofvogels in Vilvoorde

Zeg 'Vilvoorde', voeg er 'wilde natuur' aan toe, en je zal zien dat elk weldenkend mens in een kramp schiet. Het zijn twee thema's die niet met elkaar in verband worden gebracht. Maar ook hier draait de natuur ons soms een loer. En eerlijk, het verbaasde ook mij dat ik vanuit mijn nieuwe woonst in een maand tijd meer roofvogels zag passeren dan de voorbije tweeëndertig jaar in Grimbergen. De redenen liggen nochtans voor de hand.

Eerst en vooral is er een braakliggend terrein van een kleine tien hectare, dat af en toe een maaibeurt krijgt en waar de stad een voorlopige parkeerplaats heeft ingericht. Een jachtgebied bij uitstek voor de vogels die ik tot hertoe spotte. De natuurliefhebber in mij hoopt stilletjes dat het terrein nog lang in zijn huidige toestand blijft liggen...

Maar er is nog een andere evidente reden voor al dat vliegend natuurgeweld. Op de nabijgelegen koeltoren van de elektriciteits-

centrale broedt al jaren een koppeltje slechtvalken. De oudervogels komen regelmatig langs. En dat doen ook de slechtvalken, die inmiddels een vaste stek vonden op de toren van de abdijkerk in Grimbergen. Aan deze soort is er duidelijk geen gebrek. Onlangs zag ik ook een havik in volle glorie overzeilen. In een straal van een paar kilometer broeden er een vijftal koppels. Zij vinden het betreffende jachtgebied blijkbaar het neusje van de zalm.

Af en toe bidt er een torenvalk, die moet

rechttop, deden weinig en gingen opnieuw slapen. *Platte kindjes*, noemden wij ze. Die bestaan bijna niet meer in het kinderdagverblijf. Nu slapen baby's een half uurtje, alsof ze het baby-zijn hebben overgeslagen. Misschien omdat ze wat ouder zijn als ze voor het eerst komen na een ouderschaps- of borstvoedingsverlof? Misschien ook omdat ze in deze tijd meer prikkels krijgen dan vroeger?

Elke (20 jaar dienst): 'Vroeger had een kind een rammelaar en een bijtring. Nu vaak *lawaispeelgoed*. Sommigen worden overal mee naartoe genomen. Vroeger sliep het kind in een bedje in de auto en nadien thuis verder in dat bedje. Nu zitten ze in de auto in een maxi-cosy. In sommige gevallen wordt het kind er niet uitgehaald omdat het makkelijker is voor de ouders.'

'Van de ouders wordt verwacht dat ze flexibel werken. Dat heeft een effect op de kinderen.'

Nora: 'Van jonge mensen wordt veel meer verwacht dan vroeger, onder meer flexibel werken. Dat heeft een effect op het kind. De kleintjes slapen thuis met grote knuffels en soms op hun buikje. Hier mag dat niet van Kind & Gezin. Dat is dikwijls een hele aanpassing voor het kind.'

Elke: 'De *wenweek* is wel een goede evolutie. De eerste dag komt het kind een half uurtje meemaken hoe het hier verloopt. De tweede en derde dag komt het een halve dag, de volgende dag blijft het slapen tot 14 uur en de vijfde dag blijft het tot 16 uur. Hierdoor is de kans op wiegendood veel kleiner.'

Ilse: 'Dat klopt. Statistisch onderzoek heeft uitgewezen dat wiegendood mogelijk veroorzaakt wordt door stress bij baby's. Na een doopfeest, tijdens de eerste dag bij de onthaalmoe-der, tijdens de start in de crèche.'

Nora: 'Nu is er ook veel meer papierwerk dan vroeger. Opvolgsystemen, observatiefiches, oudertevredenheidsenquêtes. Eigenlijk moet je tijd aan kinderen besteden in plaats van aan *heen-en weerschriftjes*.'

Ilse: 'De observatiefiche gaat onder meer over het welbevinden van het kind en over fijne motoriek. Het doel is om enkel het positieve te benoemen. Niet meer 'uw kind is achter met dit of dat', wel benoemen wat het al wel kan. Dat is beter dan vroeger.'

Sofie (9 jaar dienst): 'Ouders laten nu meer toe. We zien ze zo weinig, dus zien we het door de vingers.'

Nora: 'Sommigen halen hun kind op en zijn er een uur heel intensief mee bezig voordat het naar bed moet. De zogenaamde *quality-time*. Ik denk dat je op zulke momenten vooral bezig bent met wat het kind graag doet. Dat is niet verkeerd, maar toch denk ik dat het kind daardoor minder snel voelt dat mama of papa grenzen stellen. Ze zouden het kind bijvoorbeeld in een park kunnen plaatszetten terwijl zij huishoudelijke taken uitvoeren. Dat gebeurt minder. Omdat ouders van nu vaak te weinig tijd hebben.'

Elke: 'De kindjes van nu zijn slim en dikwijls merken de ouders niet dat hun kind weet wat er gebeurt. Ik gaf een opmerking aan een moeder over haar kindje van nog geen twee jaar. Het luisterde mee, wuifde met het handje, stapte weg en trok de mama mee.'

Sofie: 'Zelfs baby's begrijpen veel. Als je dezelfde boodschap poezelig brengt of kor-

der, weten ze aan je intonatie of het ernstig is of om te lachen.'

Zijn er veel anderstaligen?

Ilse: 'Heel weinig buitenlanders. De ambassades die hier bestonden in de jaren 80 zijn er niet meer. Kansarmen zijn ook niet talrijk. De ouders zijn meestal Belgen, waaronder veel gemengde gezinnen met een Nederlandstalige en een Franstalige ouder. Ook Franstaligen die in het Nederlands school liepen en nu hun kinderen naar het Nederlandstalig onderwijs brengen.'

Nora: 'Dat is een heel groot verschil met pakweg de jaren 70. Ouders doen nu erg hun best om Nederlands te spreken.'

Elke: 'En als kindjes niet kunnen aarden omdat ze geen Nederlands verstaan, spreken we weleens een woordje Frans en herhalen het in het Nederlands, maar dat is heel uitzonderlijk.'

EN

BABY LOVE

All 39 children attending the Tinkelbel crèche in Sint-Genesius-Rode can count on having a kiss and a hug, a greeting and a chat/babble every morning. However, the job has not got any easier over the years. The world is changing, along with the parents, children and the regulations and the paperwork. You can feel it, this is a story about quality-time, car seats, over-stimulated children, noisy toys, cot deaths and the loving dedication shown every day by a great team with bags of experience. Seven child supervisors, a social worker and a nurse spend every day looking after the three groups: babies, crawlers and toddlers.

niet lang wachten om een muis te verschalken. De sperwer, die in een naburige naaldboom broedt, heeft genoeg aan een paar korte zeilvluchten om een kleine zangvogel te slaan, en de buizerd houdt de boel in het oog vanaf een bomenrij aan de rand van het gebied. Van daaruit ziet hij perfect wanneer er een onachtzaam jong konijntje passeert of wanneer er eentje gewond of ziek raakt. Ook die soort broedt met verschillende koppels in een straal van enkele kilometers.

Zo zie je dat een relatief klein gebied een grote aantrekkingskracht heeft op deze roofvogels. Tegelijk krioelt het er van ander leven. Het aantal planten valt reuze mee, en de hoeveelheden insecten die er moeten van leven zijn ook niet min. Zelfs de zeldzame sleedoornpage, een schuwe dagvlinder, zal zich binnenkort weer laten zien, want vorig jaar in augustus kruiste hij mij op het fietspad dat er langsloopt. Na het Vilvoorde van de rookpluimen, het Vilvoorde van de natuurpracht? TEKST Herman Dierickx

3 | REEKS: JEUGDHUIZEN IN DE VLAAMSE RAND

Plek van verbroedering

Deze keer zochten we Jeugdhuis Tronk – den Tronk – in Peizegem, Jeugdhuis Ifiginea – den Ifi – in Merchtem en Jeugdhuis Animoro in Sint-Genesius-Rode op. Drie totaal verschillende werkingen en toch één zaak dat hen verbindt: de wil om vrijwillig tijd te investeren in anderen.

TEKST Sofie Vanden bergh • FOTO Filip Claessens

Nils Dierickx

Een jeugdhuis besturen, doe je deels voor jezelf, maar vooral ook voor anderen. Na mijn werk zou ik ook gewoon op mijn gemak een pint kunnen gaan drinken, maar dat doe ik niet. Douche in, naar het jeugdhuis, en zorgen dat het een geslaagde avond wordt', aldus Nils Dierickx, voorzitter van den Tronk.

LOCATION IS EVERYTHING

Met de prijs voor de meest originele locatie gaat Animoro lopen: boven de loketten van het plaatselijke station. 'De mensen kunnen perfect in de gaten houden wanneer hun laatste trein vertrekt', lacht Quentin Deukekelaere, kasmaester en één van de ancients van het jeugdhuis. Gilles Goessens, voorzitter en oudste lid van Animoro, licht toe: 'Sint-Genesius-Rode is een faciliteitengemeente. Het is niet evident om een en ander met de gemeente te regelen. In het verleden hebben we een hele tijd zonder huisvesting gezeten. Uiteindelijk heeft vzw 'de Rand' voor deze unieke plek gezorgd door met de NMBS te onderhandelen.' Toch hoeven ook Tronk en Ifiginea qua locatie niet onder te doen. Den Tronk bevindt zich vlak onder de kerktoeren van Peizegem in een oude videotheek die ze vier jaar geleden helemaal zelf hebben gere-

noveerd. Ook Ifiginea kan je niet missen. Zij liggen pal in het centrum. Timo Blyaert, kersvers lid van de Raad van Bestuur: 'Wij zijn echt het middelpunt voor de jeugd in Merchtem. De scouts en de KSA zitten in dezelfde gebouwen, de KLJ zit wat verder en hier vlakbij ligt een school. Den Ifi is echt een plek van verbroedering.'

ORGANISEREN EN VERNIEUWEN

Het leven van een bestuurslid? Nils van den Tronk: 'Het ene evenement is nog maar net gedaan en je moet al beginnen opruimen en nadenken over het volgende.' We treffen hem tijdens de voorbereidingen van een wijnavond. 'Met zulke evenementen trekken wij ook een wat ouder volk aan. Speciaal voor de gelegenheid zijn wij wijn gaan proeven in de Moeselstreek.'

Ook in Animoro zijn de bestuursleden druk in de weer. We bezoeken hen tijdens het feestweekend voor hun 19-jarig bestaan. Quentin: 'Onze verjaardag vieren wij traditioneel met een driedaagse die van start gaat met een fuif. Op zaterdag nemen wij een plaatselijke radiozender over en maken wij een hele dag radio, 's avonds komen er bandjes optreden en organiseren we een afterparty en op zondag kijken we samen naar

de koers en bekomen we van het weekend.' En het hoeft niet altijd een speciale gelegenheid te zijn. In den Ifi komen we toe op een doordeweekse woensdag en zijn Cas Du Bois (voorzitter) en zijn team bezig met de voorbereidingen van een thema-avond.

'We organiseren heel veel, zo veel zelfs dat de gemeente ons soms moet intomen.'

'Wij organiseren heel veel, zo veel zelfs dat de gemeente ons soms moet intomen. Een gewone avond mag dus ook al eens. Gelukkig hebben wij hulp van een beroepskracht, Jurgen, die vier dagen per week een groot deel van de logistiek, de contacten met de gemeente en het verhuren van de lokalen op zich neemt.'

DE KICK VAN DE VRIJWILLIGER

Met een beroepskracht in dienst is Ifiginea een uitzondering in de Vlaamse Rand. 'Wij mogen onze pollekes kussen dat wij Jurgen hebben. Wij zijn woensdag, vrijdag, zaterdag en zondag open en in de vakanties soms een

Quentin Dekeukelaere

hele week. Gelukkig hebben wij ook een sterk team vrijwilligers, zodat we toch altijd alles georganiseerd krijgen. Het fijne aan besturen is dat je mensen een plek kan geven en dat je je enigszins belangrijk voelt', zegt Cas. In den Tronk zijn ze maar met zijn vieren om alles in goede banen te leiden, maar ondanks het zware werk, twijfelt Nils niet aan zijn motivatie. 'Ik heb een groot deel van mijn ontwikkeling te danken aan het jeugdhuis. Je leert zo veel mensen kennen en je beseft dat je mensen een plek geeft waar ze zich veilig voelen. Bij ons komen ze zelfs vanuit Aalst en Wolvertem. Zulke dingen geven mij de motivatie om door te gaan.' De ancients van Animoro zijn het daar mee eens. Gilles: 'Ik kan me niet inbeelden hier ooit te komen als niet-kernlid en niets te doen. Ik zie altijd werk.' Quentin: 'Als je ziet wat een topweekend we hier wederom beleven, dan weet je dat het de moeite waard is. Voor ons evenement van vandaag zijn we trouwens van deur tot deur gaan aanbellen, de *old-fashioned way* van reclame maken. Wij willen zo veel mogelijk jongeren bereiken en hen een plek geven waar ze zich kunnen amuseren. Trouwens, dat geldt niet enkel voor de Nederlandstaligen van Sint-Genesius-Rode, ook de Franstaligen zijn welkom.'

Bananenplant

In een glazen paleis in Laken, onder indrukwekkende koepels, in monumentale paviljoenen en lange gaanderijen, ademt de tropische lucht geschiedenis. De Koninklijke Serres zijn meer dan een exotische plantentuin.

TEKST Tine Maenhout

In de prachtige constructie van metaal en glas, ontworpen door Alphonse Balat, leermeester van Victor Horta, groeien exotische, zeldzame plantensoorten en bloemen van meer dan 350 jaar oud. De meest opmerkelijke planten in de serres zijn de gigantische palmbomen, waarvan een groot deel nog dateert uit de tijd van koning Leopold II. Verder gedijen er onder andere azalea's, fuchsia's, hibiscussen, Japanse sierkers, Kaapse jasmijn, paradijsvogelbloemen en bananenplanten. Deze laatste spreken tot de verbeelding. Want wie van een uitdaging houdt kan een poging wagen om bananenplanten in eigen tuin te kweken.

BA BA BA BANANEN

De bananenplant is de grootste kruidachtige plant ter wereld, zijn bladeren staan in een spiraal en hebben een aantrekkelijke exotische uitstraling. Veel mensen willen de plant dan ook graag in huis, maar omwille van zijn exotische roots heb je een beetje geluk nodig om hem ook zelf in de (moes)tuin te kweken. Warmte en vocht zijn voor bananenplanten een must om echt tot volle groei te komen. Recent is er echter een nieuwe bananenplant ontdekt in Noord-Oost India: de *Musa Sikkimensis* (Dardjeelingbanaan), die in Belgische volle grond zijn gading wel kan vinden. Deze plant komt van oorsprong uit de Himalaya en is winterhard tot -12°C . Hij groeit snel, wordt drie tot vijf meter hoog en is bestand tegen wind. Mooi aan deze soort is dat het blad aan de

onderzijde naar bordeauxrood verkleurd en aan de bovenzijde mooi diep groen blijft. Bovendien geeft de *Musa Sikkimensis* zaadrijke, eetbare bananen, welliswaar pas ten vroegste na drie jaar en met voldoende medewerking van de zon.

GOED GESMAAKT

Bananen worden wereldwijd gesmaakt. Na rijst, graan en maïs zijn ze het meest gegeten voedsel ter wereld. Er zijn dan ook ontelbaar veel toepassingen in de keuken. Uiteraard kan je een banaan gewoon plukken, pellen en opeten, maar het kan creatiever. Indonesiërs bijvoorbeeld dippen bananen in een beslag van bloem, ei en melk en bakken ze in de pan. Of bij ons kan je zo op een zomerse dag simpelweg op de barbecue leggen, besprenkelen met wat Cointreau en suiker en even flamberen. Vervolgens het bord op en opeten in de schaduw van zelf gekweekte bananenbladeren.

GEBAKKEN BANANEN MET KOKOS

Voor 2 porties:

- 2 bananen
- een scheutje olijfolie
- 200 ml ongezoete slagroom
- een snuifje kaneel
- een handvol kokosrasp
- gedroogde kokosstukjes
- een handvol walnoot (grof gehakt)

Verwijder de schil van de bananen en snijd ze voorzichtig in de lengte doormidden. Verwarm de pan en giet er een scheutje olijfolie in. Bak de banaan enkele minuten aan beide zijden goudbruin. Voeg de slagroom toe en laat enkele minuten inkoken. Bak de gedroogde kokos enkele minuten in een droge pan tot de stukjes goudbruin kleuren en strooi er de kaneel overheen. Verdeel de gebakken bananen op borden, overgiet met de room en werk af met de kokosrasp, de gebakken kokos en grof gehakte walnoten. Voeg eventueel extra aardbeien en blauwe bessen toe.

Met één stem

De Rand, dat is een verhaal apart. Maar, krijg dat maar eens verkocht, zeker als het zo moeilijk met cijfers te bewijzen valt. Misschien als we samenwerken? Met elkaar, en ook met Brussel, want daar zijn we onlosmakelijk mee verbonden.

TEKST Karla Goetvinck • FOTO Filip Claessens

Ik spreek met Jo Van Vaerenbergh in Roosdaal, in de prachtig verbouwde boerderij van zijn grootouders, met grote ramen die uitkijken op weiden met koeien. 'Ik wil je mijn straat tonen, van de kleine huisjes pal naast de drukke Ninoofsesteenweg, over de grote villa's iets hogerop, tot aan de heuvelkam.' Die verscheidenheid typeert de Vlaamse Rand. Je vindt hier landelijkheid en verstedelijking, arm en rijk, vluchtelingen en expats. Probleem: die extremen heffen elkaar dikwijls op, althans in de statistieken. 'Wie Grimbergen zegt, denkt chique huizen en expats, maar er zijn ook wijken met grote concentraties kansarmoede. In Dilbeek is het percentage kansarmen in zes jaar gestegen van 1% naar 10%. Maar die cijfers vallen niet op, omdat andere cijfers ze compenseren. Gemiddeld zijn dat rijke gemeenten.'

AFWIJKEND VERHAAL

'Vlaanderen kijkt naar ons met een Vlaamse bril,

maar onze context is specifiek. Om cijfers over de Rand correct te interpreteren, moet je er vaak die van Brussel naast leggen. Enkele jaren geleden hervormde toenmalig minister voor jeugd Pascal Smet (SPA) de middelen voor maatschappelijk kwetsbare jongeren, onder andere op basis van cijfers van Kind en Gezin over het aantal geboortes in kansarme gezinnen. Wat bleek: alle randgemeenten, die tot dan toe geld kregen, speelden dat kwijt. Toen we de gebruikte indicatoren van dichtbij bekeken, werd snel duidelijk wat de oorzaak was: een groot aantal van onze jongeren is in Brussel geboren, dus die cijfers zitten daar, en de middelen ook. Spijtig genoeg dwingt de realiteit ons nu om in Vilvoorde toch te investeren in die jongeren.'

'Je moet ook de historische evoluties meenemen. In de voormalige provincie Brabant zaten de organisaties die welzijnsmiddelen kregen vooral in de hoofdstad. Randbewoners, die bijvoorbeeld geestelijke gezondheidszorg nodig hadden, gingen daarvoor naar Brussel. Na de splitsing van Brabant, bleven de organisaties en de middelen in Brussel.'

'Dat afwijkende verhaal over de Rand krijgen we moeilijk verkocht op Vlaams niveau. Kijk bijvoorbeeld welke Vlaamse gemeenten het meeste inwoners van vreemde herkomst tellen, in het huidige decreet de doelgroep van het integratiebeleid, dan liggen zes gemeenten uit de top tien in de Vlaamse Rand. Toch zijn er van die zes gemeenten vier die geen subsidie krijgen.'

'In West-Vlaanderen komt 60 tot 70% van de nieuwkomers in aanmerking voor een inburgeringstraject, in de Rand is dat slechts 10%. De tendens om alles te centraliseren, werkt waarschijnlijk kostenbesparend, maar als je vanuit Liedekerke naar Vilvoorde of Leuven moet voor een cursus maatschappelijke oriëntatie en je bent niet verplicht, dan is de kans groot dat je afhaakt. Ook in het onderwys en bij de VDAB krijg je die specifieke, regionale context moeilijk verkocht.'

SAMEN STERK

Dat onze visie niet wordt opgepikt, komt volgens Van Vaerenbergh deels omdat de politieke zwaargewichten uit onze streek zich op andere beleidsdomeinen (tewerkstelling, financiën, openbare werken) profileerden. 'Ook de dualiteit van onze provincie speelt ons parten: de meerderheid van de gedeputeerden komt uit het arrondissement Leuven en die hebben er politiek niet zo veel baat bij om in de Rand te scoren; Randbewoners kunnen toch niet op hen stemmen.'

'Bovenal zouden onze lokale politici met één stem moeten spreken, over de partijgrenzen heen. We profileren ons als Rand op vlak van cultuur, toerisme, Groene Gordel, maar we treden politiek niet samen naar buiten. Van Pamel over Zemst tot Herent zit je met dezelfde problematiek, dezelfde noden, hetzelfde gebrek aan middelen. Tel die gemeenten samen en je komt aan een brede Rand met tot 600.000 inwoners. Dan hebben we iets te zeggen. Er groeien overlegorganen als het Toekomstforum Halle-Vilvoorde en het Platform van de Randgemeenten, maar dat gebeurt nog te versnipperd.'

'Vlaanderen kijkt naar ons met een Vlaamse bril, maar onze context is specifiek.'

'Als je naar de uitdagingen kijkt, zijn we in de Rand nog altijd te braaf in onze reacties. Vilvoorde, Halle en Dilbeek krijgen nu samen 3 miljoen euro extra uit het stedenfonds en we zijn blij. Maar dat zijn kruimels. Turnhout krijgt als centrumstad 13 miljoen euro. We leven hier in een niet-grootstedelijke context die geconfronteerd wordt met grootstedelijke uitdagingen. Dat is waar het stedenfonds voor bedoeld is, omdat je dat soort problemen niet met eigen inkomsten

FR

D'UNE SEULE VOIX

'Je veux vous montrer ma rue, depuis les petites maisons tout près de la Ninoofsesteenweg au trafic dense, en passant par les grosses villas un peu plus loin, jusqu'en haut de la colline.' Cette diversité est typique du Vlaamse Rand. On y trouve de la ruralité et de l'urbanité, des pauvres et des riches, des réfugiés et des expatriés. Le problème est que ces extrêmes se neutralisent, du moins dans les statistiques. C'est Jo Van Vaerenbergh, qui a plus de vingt ans d'expérience dans le secteur de l'intégration, qui parle. 'Il est difficile d'expliquer en Flandre que l'histoire est différente dans le Rand. Lorsque vous regardez les défis, nos réactions sont toujours trop braves dans le Rand. Vilvoorde, Halle et Dilbeek vont recevoir ensemble 3 millions d'euros supplémentaires du fonds des villes et cela nous réjouit. Mais ce sont des miettes. Nous ne pouvons pas continuer à attendre la Flandre. Il va nous falloir prendre notre avenir en mains avec les administrations locales.'

Jo Van Vaerenbergh

- Geboren in Ninove op 20 december 1969
- Getogen in Pamel
- Humaniora: Sint-Aloysiuscollege Ninove
- Licentiaat Communicatiewetenschappen aan de UGent
- Chiro Amigo's Pamel en jeugdhuis Splinter Roosdaal
- Professioneel: 5 jaar jeugdwerk, 22 jaar integratiewerk, zelfstandig consultant lokaal integratiebeleid

kunt oplossen. Niemand kan uitleggen waarom we hier niet dergelijke middelen krijgen.'

SAMENWERKEN

'We kunnen niet blijven wachten op Vlaanderen. Er is al te veel tijd verloren gegaan aan bestuurlijk overtuigen. We zullen met de lokale besturen zelf onze toekomst in handen moeten nemen. Via intergemeentelijke samenwerking. Mensen betrekken ook, hen uitnodigen en stimuleren om te participeren aan onze lokale samenleving. Dat is de enige, mogelijke weg als we onze lokale samenhang willen behouden. Ik droom er al jaren van om Europese fondsen binnen te halen voor onze streek, maar met zo'n projectaanvraag ben je een jaar voltijds bezig en die tijd ontbrak mij. Misschien kunnen we zo'n project indienen vanuit het Toekomstforum?'

'Tegenwoordig is het niet moeilijk om het Nederlands te verkopen. Er wonen hier 150, 160 nationaliteiten. Veel nieuwkomers hebben nooit Frans geleerd. Laat iemand van vreemde herkomst met hen een onthaalgesprek voeren. Zij vinden altijd argumenten: kennis van het Nederlands bevordert de kansen op werk, de kansen van de kinderen op school, de sociale participatie. Zo'n gesprekken hebben resultaat: meer dan 80% krijgt een vervolg.'

GROEN EN VLAAMS

'Ik hou van de ruimte, de rust en stilte hier. Ik ben in Pamel opgegroeid en heb lang genoeg in het buitenland verbleven om te beseffen dat wat hier om de hoek ligt voor mij van het mooiste is wat er te zien valt. Die typische vergezichten met velden en bossen en dan plots hoge flatgebouwen; ik zou het erg vinden als dat er niet meer zou zijn voor mijn kleinkinderen. Dat beetje groene ruimte moeten we echt kunnen bewaren.'

'Ook nieuwkomers kiezen meestal bewust voor die dorps context. 10% weet niet dat ze in Vlaanderen komt wonen, 10 tot 20% ziet de Rand als een buitenwijk van Brussel, maar het

'De lokale besturen zullen zelf de toekomst in handen moeten nemen.'

overgrote deel van de nieuwe inwoners kiest bewust voor een groene en veilige omgeving, degelijk onderwijs, rust, een betaalbare woning.'

'Die Vlaamse reflex: ik snap dat ergens wel, het is ons verleden. Het was een ontvoogdingsstrijd, een klassenstrijd van de arme boeren tegen de rijke burgerij. We zijn emotioneel nog aan het verwerken wat onze grootouders hebben meegemaakt. Maar dan komt een Rwandees in de Rand terecht. Leg hem maar eens uit waarom hij bij de VDAB niet in het Frans wordt geholpen en zijn voorganger, die toevallig uit een faciliteitengemeente komt, wel. Dan is de grens heel dun om zich niet welkom te voelen. Ik pleit voor realisme. Want hoe warm en positief we onze boodschap ook proberen te brengen, soms is die toch wel verwarrend.'

DE OPLOSSING VOOR DE RAND LIGT IN BRUSSEL

'Brussel voelt als een ander land, met andere instellingen, een andere wetgeving. Tegelijk zijn Brussel en de Rand communicerende vaten. Er

is geen betere investering in de Vlaamse Rand, dan investeren in het Nederlandstalig onderwijs in Brussel. Kinderen die als kleuter in het Nederlandstalig onderwijs belanden, wat ook hun etnische of socio-economische achtergrond is, zijn Vlaming als ze hun middelbaar onderwijs beëindigen.'

'In plaats van Brussel versus de Rand, zou het moeten gaan over Brussel en de Rand. Brussel heeft te weinig geld voor de problemen waarmee het kampt, net als de Rand. En het tekort van de een versterkt dat van de andere, in de twee richtingen. Het slechtste wat we kunnen doen, is niets meer met Brussel te maken willen hebben en Brussel zijn eigen problemen te laten oplossen. Als we Brussel negeren, komt Brussel naar ons. Als er in Brussel onvoldoende scholen zijn, komen de Brusselse kinderen naar de Rand en zitten wij plots ook met een capaciteitsprobleem. In die zin zijn we onlosmakelijk met elkaar verbonden en ligt de oplossing voor de problemen van de ene bij de andere.'

Veertig jaar
uitgeven met Plaizier

Briefkaarten uit Brussel

Sinds 1977 geven Mieke en Wijnand Plaizier – later bijgestaan door hun dochters Klaartje en Ruth – alleen maar mooie zaken uit. Affiches, kalenders, posters, agenda's... en vooral heel veel postkaarten.

TEKST Michaël Bellon • FOTO Dolf Kruger, 1957

Veertig jaar bouwt het gezin Plaizier aan een wel heel bijzondere beeldenbank. Het Brussel van toen en nu neemt in die uitgaven altijd een prominente plaats in. Hun volgestouwde winkel in de Spoomakersstraat werd in 2013 overgelaten aan nieuwe uitbaters. Nu zetten Mieke, Wijnand en hun dochters de uitgeverij verder. Ondertussen nemen ook meer en meer andere winkeltjes, museums-hops en boekhandels de kaartjes van Plaizier af.

We ontmoeten Mieke, Wijnand en dochter Klaartje in hun aardig volgelopen opslagruimte aan Oud Korenhuis, vlakbij hun oude winkel. In de voormalige gebouwen van de toeristische dienst van Brabant is een groot deel van hun archief en stock ondergebracht.

De hoofdmoot: rekken vol dozen, met daarin de honderden postkaarten die ze in de loop der jaren hebben uitgegeven. Postkaarten met grafisch werk, fotografie, architectuur, humor, poëtische kerst- en nieuwjaarswensen, maar ook heel veel zichten op Brussel.

Alles begon ooit met de winkel, die in de eerste jaren nog in de Hoedemakersstraat gevestigd was. Mieke: 'Dat was meer een kunstwinkel. Met Tsjechische etsen en sculpturen, enzovoort. Op een gegeven moment boden we ook wat postkaarten aan die we zelf mooi vonden en dat sloeg aan.' Wijnand: 'Ik werkte in de drukkerij van ons familiebedrijf Carto, een Brussels cartografisch persagentschap dat onder meer geografische kaartjes voor kranten, schoolkaarten en gemeentepanners uitgaf. Met de drukkerij ging ik meer en meer drukken voor culturele instellingen als de Beursschouwburg en het Kaaitheater, maar ook voor de winkel.'

HELIHAVEN

Het gros van de fotografische beelden heeft Brussel als onderwerp. Mieke: 'Daarmee zijn we ons gaandeweg gaan profileren. In Parijs

of New York zag je wel eens postkaarten die de stad in beeld brachten, maar hier bij ons niet. Ondertussen schrikken we er zelf van hoe veel beelden van Brussel we hebben.' Wijnand stopt me een mapje met Brusselse postkaarten toe en wijst op enkele foto's aan de muren van het depot. Eén ervan toont het beruchte viaduct dat van 1958 tot 1984 over de Leopold II-laan liep. Een andere de eveneens verdwenen legendarische helikopterhaven op de huidige Helihavenlaan, waar je rechtstreekse vluchten kon nemen van het centrum naar de Expo 58, maar ook naar grote steden in de buurlanden. 'Kijk naar deze oude foto van de Koloniënstraat. Daarop zie je in 1957 al een lange stroom van pendelaars naar het Centraal Station lopen. En op dit oude luchtbeeld van het Koningsplein en de oude Kunstberg is van het Centraal Station nog geen sprake, maar het bouwperceel wel al klaargemaakt.'

Alles spreekt tot de verbeelding. Een foto van het druk bezette terras van Hotel Metropole, waarop ook het toeristische bureau op het Brouckèreplein nog zichtbaar is. Een postkaart met een foto van Dolf Kruger waarop één werkmans op zijn eentje het Atomium lijkt te bouwen.

OUD EN NIEUW

Wijnand wordt helemaal lyrisch van de oude beelden, maar de Plaiziers handelen niet alleen in nostalgie. Postkaarten met beelden van fotografen als Marie-Françoise Plissart, Johan Jacobs, Ivan Put of Georges De Kinder leren ons ook hedendaags fotowerk kennen. Ook foto's van de recente Upsite-woontoren of co-workingcafé Le Phare du Kanaal in Molenbeek behoren tot de verzameling. Postkaarten zijn een dankbaar medium. Mieke: 'Er worden minder kaarten verstuurd, maar mensen kopen er meer voor zichzelf om in de boekenkast te zetten of in de keuken op te hangen. Mensen schrijven ook bewuster kaartjes waaraan de ontvanger merkt dat ze speciaal zijn uitgezocht.' Wijnand: 'Een nevenverschijnsel is dat wij, als wij door de stad lopen, de dingen vaak in postkaarten zien (lacht), maar de postkaart heeft veel bijgedragen tot het verspreiden van fotografie en architectuur bij een breder publiek.'

16 JUN TOT 10 SEP

Brussel is een Plaizier

Brussel, Bozar, www.bozar.be

Elegantie aan de top

FILM

Hij is één van de meest toonaangevende modeontwerpers ter wereld, maar geeft zelden interviews en schernt zijn privé goed af. De bescheidenheid en teruggetrokkenheid van Dries Van Noten fascineerde regisseur Reiner Holzemer zo dat hij drie jaar lang aandrong om hem te mogen volgen.

Het is de eerste keer dat de man, die al vijftientig jaar aan de top van de modewereld staat, een camera toeliet in zijn professionele en persoonlijke leven. Het resultaat, *Dries*, is een intiem kunstenaarsportret. De Duitse documentairemaker houdt vast aan het klassieke format van de documentaire met interviews en een chronologisch verloop. Dries legt meer nadruk op de persoonlijkheid van de ontwerper dan op het merk of de mode-industrie. Holzemer volgde Van Noten een jaar lang, dus we krijgen een inkijk in het tot stand komen van vier collecties. Voor een perfectionist, die normaal enkel werk toont wanneer elk detail juist zit, is dat erg uitzonderlijk.

INSPIRATIE

Van Noten kiest doorgaans voor warme kleuren, exquise prints en rijke borduursels. Op het eerste zicht levert dat moeilijk te combineren elementen op, maar dat maakt zijn collecties net zo uitdagend. Hij schetst geen creaties, maar verpakt figuren als een beeldhouwer in verschillende stoffen totdat hij de perfecte vorm vindt. Inspiratie haalt de ontwerper uit de abstracte schilderijen van Gerhard Richter, de balletten van Pina Bausch, de romans van Marcel Proust of Azuma Makoto's foto's van bloemen.

Van Noten studeerde mode in Antwerpen en werd faam als één van de Antwerpse zes. In 1989

opende hij zijn winkel in de Nationalestraat. Intussen zijn er boetieks in Parijs, Singapore, Dubai en Hong Kong. De wereldwijd gerespecteerde couturier leidt nog steeds zijn eigen bedrijf en mag Kanye West, Michelle Obama en verschillende Oscarsterren tot zijn klanten rekenen. Toch is glitter & glamour niet aan hem besteed, je zal hem niet vaak op modefeestjes zien. In een wereld vol ego's en show is hij een uiterst sobere verschijning. Hij houdt niet van de term 'mode' omdat het staat voor een vluchtig verschijnsel, terwijl hij met zijn creaties net op zoek gaat naar kwaliteit en het tijdloze.

NO DRAMA

Dries Van Noten bewijst dat duurzaam ondernemen en mode samengaan. Holzemer heeft enorm veel bewondering voor zijn manier van werken. 'Hij geeft om zijn medewerkers, om de materialen die hij gebruikt, om de arbeiders in India op wie hij een beroep doet. Dat zie je niet vaak.' Wie niet zo into fashion is, zal weinig hebben aan de film. Dries moet het ook niet hebben van drama of pikante inside stories. Van Noten werkt al jarenlang samen met zijn vertrouwde team, dus echt veel spanning of conflicten brengt dat niet mee. Wel boeiend om zien, is hoe hij met grenzeloze passie zijn honderdste (!) show in Parijs voorbereidt. Zo is het niet ongewoon dat de zoektocht naar één patroon vier maanden in beslag neemt, of dat Van Noten dagenlang tussen stapels textielstalen snuistert. Met dezelfde precisie knipt en schikt Van Noten bloemen uit de tuin in zijn woonkamer. Voetjes op de grond. • LENE VAN LANGENHOVE

Dries

WO • 7 JUN • 20.30

Grimbergen, CC Strombeek, 02 263 03 43

ZO • 18 JUN • 20.00

Alseberg, CC de Meent, 02 359 16 00

Kunst en natuur

KIDS

Summertime, and the living is easy. Bij het FeliXart Museum betekent dit het omtoveren van het museum tot een groot kunstatelier, waar kinderen tussen 7 en 12 jaar creatief kunnen experimenteren met allerlei materialen. Naast het ontwikkelen van hun creatieve vaardigheden kunnen ze kennismaken met de tuin en de boomgaard, waar schilder Felix De Boeck graag zijn tijd doorbracht. De zomerateliers van het FeliXart Museum bieden een mooie mix van kunst en natuur, die ook de manier van leven van de kunstenaar Felix De Boeck weerspiegelt. In de week werkte hij als boer op het land. Terwijl hij aan het zaaien en oogsten was, ontstonden in zijn gedachten de taferelen die hij op zondag schilderde. Ook voor hem gingen natuur en kunst hand in hand. • ND

3 TOT 7 JUL

31 JUL TOT 4 AUG

Zomerateliers in FeliXart

Drogenbos, FeliXart Museum,

www.felixart.org,

02 377 57 22

Roméo Elvis

'Ik voel me een echte **Belgische**

VARIA

Met de single *Bruxelles Arrive* waarschuwde de in Linkebeek opgegroeide rapper Roméo Elvis al dat er een nieuwe generatie Brusselse hiphoppers zat aan te komen, die zich niet laat intimideren door een of andere erfenis uit het verleden. Nu zijn debuutalbum uit is, voegt hij de daad bij het woord. Straks te zien op Couleur Café, maar ook op tal van Waalse en Vlaamse festivalpodia.

Bruxelles Arrive was een knipoog naar de Parijse vrienden, die hun collega's uit Brussel steeds serieuzer beginnen te nemen. 'Meer zelfs, we zijn hip en exotisch in hun ogen', klinkt het enthousiast bij Roméo Johnny Elvis Kiki Van Laeken, of kortweg **Roméo Elvis**. Hij is de zoon van comédienne Laurence Bibot en zanger/muzikant Serge Van Laeken, alias Marka, die je misschien nog kent van zijn passage als bassist bij Allez Allez. De aanstekelijke ritmes van deze rockgroep sloegen in het begin van de jaren tachtig aan in zowel het Franstalige als Nederlandstalige deel van het land. Een klein huzarenstukje dat zoon Roméo anno 2017 met bravoure overdoet.

'Ik vind het vooral fijn dat mijn muziek ook in Vlaanderen aanslaat', zegt de rapper, die goed beseft dat het niet vanzelfsprekend is om hier te scoren met een Franstalig repertoire. 'Daarom voel ik me ook een echte Belgische artiest. Ik vermoed dat de bijval in Vlaanderen te maken heeft met mijn oprechtheid. Ik spreek een Vlaams publiek altijd in het Nederlands aan: *Goedenavond, ik heet Roméo, ik rap in het Frans, maar vanavond ben ik – afhankelijk van waar ik moet optreden – een beetje Antwerpenaar, Gentenaar of Kortrijkzaan*. Dat breekt het ijs en helpt een no bullshit-klimaat te creëren. Ik roep ook niet zomaar wat en steek ook soms de draak met

© GUILLAUME KAVACAN

Vuurvliegjes kijken

OP STAP

Op zaterdagavond 24 juni en 1 juli kun je vanaf 21 uur vuurvliegjes gaan kijken. Tot ongeveer 23.30 uur neemt de gids je mee om dit jaarlijks weerkerend fenomeen van naderbij te bekijken. Rond die periode steken kleine ongewervelden hun lichtjes aan, zowel op de grond als in de lucht.

In tegenstelling tot wat je zou vermoeden, hebben we hier niet te maken met vliegen, maar met glimwormen. Maar ook die naam is misleidend, want in werkelijkheid gaat het niet om wormen maar om... kevers. De grote glimworm – nu ja, anderhalve centimeter is nu ook niet echt een kanjer – komt het meest voor. Zowel het vleugelloos wijfje als het beperkt vliegend mannetje zen-

den lichtsignalen uit om elkaar te vinden. Zij zijn actief vanaf de avondschemering tot een drietal uur na zonsondergang. Bij de kleine glimworm, amper een centimeter groot, is het wijfje ook

vleugelloos, maar het mannetje maakt wat langere vluchten, waarbij je zijn oplichtend achterlijfje goed kunt zien. Hun actieve periode duurt slechts een uur, zo tussen 22.30 en 23.30 uur. Als ze

in redelijke aantallen vliegen, is het zicht werkelijk spectaculair. Dat gebeurt meestal bij zacht en vochtig weer. Hopelijk is het op één van die avonden je geluksdag. •HD

ZA • 24 JUN • 21.00

ZA • 1 JUL • 21.00

Vuurvliegjes in het Zoniënwoud

Hoeilaart,

Bosmuseum,

www.natuurpuntrade.be

artiest'

mezelf. Die attitude bevat de Vlamingen. Daarnaast heb ik natuurlijk ook de steun gehad van Stikstof, de rapcrew die me geïntroduceerd heeft bij de Vlamingen.'

TIJDSGEEST MET VLEUGJE SURREALISME

Hij vergeet erbij te zeggen dat zijn taalgrenzen overstijgende succes ook wel eens een gevolg zou kunnen zijn van zijn muziek, die staat voor een fris geluid, met het pas verschenen debuutalbum *Morale 2* als fraai visitekaartje. Weg van de pocherige hiphoppose zit Roméo's *slome flow* stevig verankerd in de tijdsgeest, maar baadt ze tegelijk in Belgisch surrealisme en relativiseringsvermogen. Samen met de Brusselse producer Le Motel, wiens droge beats op maat zijn van de relaxt rijmende bariton, staat hij voor een hoofd-in-de-lucht-voeten-op-de-grond-attitude. 'En voor verantwoordelijkheidszin', vult hij aan. 'Ik zeg vaak: Pas op, want als je dit doet, zal je op de vingers getikt worden. In de nieuwe single *Diable* luidt dat: *Ne laisse pas le diable*

danser. Of in *Les hommes ne pleurent pas: Jouer avec les dames, ça mène à l'échec*. Wat dat betreft ben ik het helemaal eens met LeFo: eens je een publiek figuur bent, neem je je verantwoordelijkheid op. Ik zou het debiel vinden om slogans tegen armoede of racisme te lanceren, maar over de dingen waar ik iets van af weet, mag ik niet zwijgen.'

Dat reflecterende en bewustzijnsverruimende heeft hij ontegensprekelijk overgenomen uit de hiphoperfenis, maar daarnaast trekt hij zich weinig aan van vakjes. Onze nationale en de Brusselse fierheid wakkert hij wel graag aan. 'Ik noem wat ik doe eerder een mix van ritme en poëzie dan pure hiphop. En natuurlijk vind ik het mijn plicht om op te komen voor de stad waarin ik ben geboren en met wiens waarden ik ben opgegroeid. Terwijl ik Brussel zie ademen en bruisen, hoor ik tegelijk zeggen dat ze de schuld is van alles wat er fout loopt in Europa. Gek toch? • TOM PEETERS

VR • 30 JUN

Roméo Elvis op Couleur Café

Brussel, Atomiumsquare, www.couleurcafe.be

Een geducht **familiefestival**

VARIA

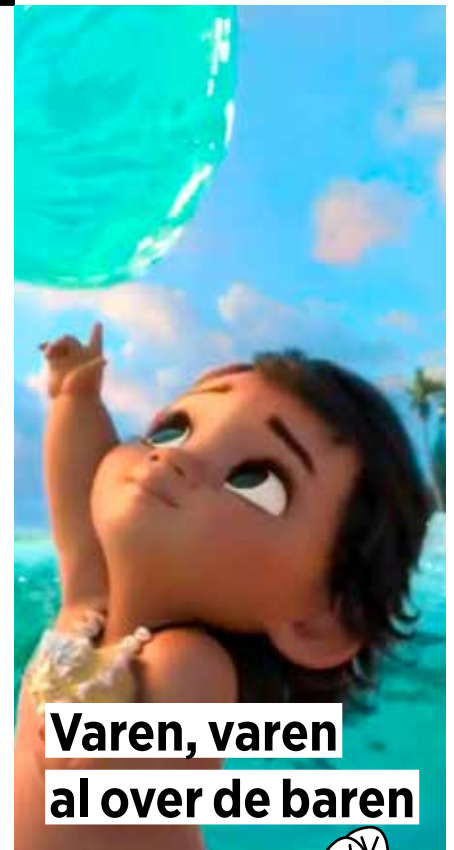
Na een sabbatjaar staat Volkin'Ro opnieuw klaar om deze zomer een verfrissend en gratis familiefestival te serveren. Op zaterdag 12 augustus ben je in GC de Boesdaalhoeve aan het juiste adres voor een dag vol muziek, zomerse sfeer, animatie en streekproducten. Het muzikale programma is een mix van verschillende genres en bekende en minder bekende bands. Zo brengen Red & Lily hun kindershow voor de kleinsten en zijn The Symptomatics na een reünie toe aan een covershow die bewijst dat ze er opnieuw staan. Ook de Zuid-Afrikaanse Stefan Dixon, bekend van optredens bij Studio Brussel en de Ancienne Belgique, maakt de Bühne onveilig. Guy Swinnen, frontman van

The Scabs, komt exclusief voor Volkin'Ro een akoestisch solo-optreden geven. Hij wordt gevolgd door Bram en Lennert, die allerlei songs uit de jukeboxen van weleer opnieuw tot leven brengen. Wie graag tussen de optredens door iets eet of drinkt, kan terecht bij de standjes met zelfgemaakte pastasaus en artisanaal bereide pensen. En natuurlijk is er een ruim aanbod van streekbieren, die rechtstreeks uit de Zennevallei komen. Bieren die trouwens, naar goede gewoonte, in een echt glas geschonken worden. • ND

ZA • 12 AUG

Volkin'Ro

Sint-Genesius-Rode, GC de Boesdaalhoeve, 02 381 14 51

Varen, varen al over de baren

Genoeg *Frozen*. Bij de zomer past beter deze tropische tegenhanger van dezelfde makers. In de zonnige animatiefilm *Vaiana* is het ijs gesmolten tot weidse oceanen. Daarin is de hoofdrol weggelegd voor het kleine maar avontuurlijke meisje Vaiana, dat samen met haar huishaan Heihei het ruime sop wil kiezen. Net zoals haar voorvaderen die ooit op ontdekkingsreis trokken naar de eilanden in de Stille Oceaan. Van haar vader mag ze eerst niet, maar als hun eiland onvruchtbaar dreigt te worden, vertrekt Vaiana op een missie. Ze zoekt en vindt daarvoor de hulp van de zachte en nogal wispelturige beer van een halfgod Maui en zijn magische vishaak, maar moet toch vooral bij zichzelf te rade om de bedreigingen van de monsterkrab Tamatoa en de lavagod Te Ka af te wenden. Alle vertrouwde ingrediënten zijn aanwezig in deze Disney-prent, die dankbaar gebruik maakt van de exotiek en de mythologische verhalen uit deze uithoek van de wereld. In de Vlaamse versie doet Laura Tesoro de stemvertolking voor Vaiana, en Sean Dhondt – ongetwijfeld omwille van zijn ervaring met tattoos – die van Maui. • TDW

ZO • 10 JUN • 14.00

Vaiana

familiefilm

Kraainem, GC de Lijsterbes, 02 721 28 06

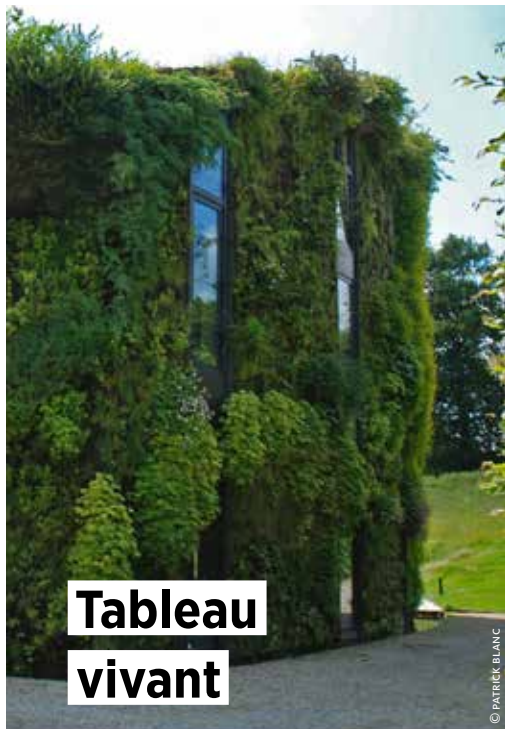

Tableau vivant

© PATRICK BLANC

LINKEBEEK Verticale tuinen. Ze duiken op in steden als luchtspiegelingen, kleine, groene oases van zuurstof in grijze landschappen van steen en beton. Verwondering en verademing bij het zien ervan. Eén van de pioniers van deze exotische tuinen is de Parijse botanicus-kunstenaar Patrick Blanc. Als wetenschapper reisde hij de wereld rond, onderzocht en inventariseerde de immense diversiteit aan plantensoorten. Met deze schat aan kennis begon hij plantengevels en levende schilderijen te creëren. Op conferentiecentra, musea en pleinen overal ter wereld kom je zijn werk tegen. Ook voor deze woning-studio in Linkebeek maakte hij een uniek ontwerp. De bouwheer wenste een ruimte die zich in het landschap nestelt met een grote verbondenheid met natuur en omgeving. Architectenbureau Philippe Samyn en Partners tekende het architecturaal plan uit. Eén immense raampartij aan de westzijde geeft zicht op de velden en zonsondergang. De buitenmuren en het dak werden één grote levende, vegetale wand. Voor de klassieke gevel van snelbouwstenen kwam een spouw en een pvc-wand met geotextiel als basis voor de vegetale wand. Hierop tekende Blanc een compositie en vulde ze in met meer dan 295 verschillende plantensoorten uit diverse biotopen die in dit klimaat en zonder aarde gedijen. Het resultaat? Eén groot, levend canvas met planten en bloemen die om beurt ontluiken, bloeien en verwelken en zich met elkaar verstrengelen. Kleuren en geuren komen en gaan, texturen en hoogtes wisselen elkaar af. De muur ademt met de seizoenen, bruin en ingetogen in de winter, kleurrijk en exuberant in de zomer. Een verrassende jungle. • TDW

Visuele verteller van verhalen

EXPO

De naam **Steve McCurry** doet misschien niet meteen een belletje rinkelen, maar iedereen kent de foto van het Afghaanse meisje met de doordringende groene ogen.

Het is intussen al meer dan dertig jaar geleden dat die de cover van National Geographic sierde en de Amerikaanse fotograaf kan op een nog langere carrière terugblikken. In het Beursgebouw kan je nu meer dan 200 van zijn foto's bekijken, van de vroege jaren tachtig tot nu.

MENS CENTRAAL

Best wel een benijdenswaardige job: reizen om te fotograferen, maar je moet er wat voor over hebben. Nadat McCurry

een paar jaar voor een lokale krant had gewerkt, mocht hij zijn eerste buitenlandse opdracht doen in Indië. Later versloeg hij de Russische bezetting van Afghanistan, waarvoor hij zich vormde in inheemse kleding en fotorolletjes in de zomen verborg. Er waren weinig of geen concurrenten en zijn carrière als fotojournalist was gelanceerd. Prestigieuze tijdschriften zoals Time, Life en Newsweek publiceerden zijn werk en sinds 1985 behoort hij tot het clubje van de Magnumfotografen.

Als je de expo van McCurry bezoekt, reis je door Azië, Afrika, Libanon, Joegoslavië, Brazilië, Cuba, de VS. Altijd staat de mens centraal. McCurry zoekt telkens poëzie in gebieden waar het leven allesbehalve poëtisch is. Maar hij toont ook de gruwel van oorlog en geweld in al zijn gedaanten: de Golfoorlog, de tsunami, kindsoldaten, gewonden.

Dan zal de beiaard spelen

VARIA

Er zijn weinig landen waar de beiaard zo populair is als in België. In Meise hebben ze een instrument in de kerktoeren en een bekend restaurant met de naam Den Beiaard; in Leuven zijn er liefst drie bespeelbare beiaarden.

De Beiaardvrienden Grimbergen, een samenwerking tussen de gemeente Grimbergen, de abdijgemeenschap en enkele socio-culturele verenigingen, organiseren elk jaar hun Dag van de Beiaard, dit keer in samenwerking met het Museum voor de Oudere Technieken (MOT). Overdag zijn er in het Guldendal workshops voor volwassenen rond bronsgieten en ijzer smeden. Een beiaard bestaat immers uit bronzen klokken en bij de installatie komt heel wat smeedwerk kijken. In de namiddag zijn er korte impressies van klokkengieten te zien op een scherm.

Er zijn nooit eerder vertoonde zwart-witfoto's te zien die McCurry eind jaren zeventig in Afghanistan nam. Een mooi contrast met de meest recente, felgekleurde beelden die hij in Azië en Italië schoot. En natuurlijk hangen de twee portretten van Sharbat Gula er, eentje van toen ze dertien was en in een vluchtelingenkamp leefde en eentje wanneer McCurry haar eindelijk had teruggevonden, zeventien jaar later.

EIGEN VERHAAL

De meest iconische foto's dateren van de jaren tachtig en negentig toen fotojournalistiek haar hoogdagen beleefde, de laatste jaren evolueerde McCurry meer naar kunstfotograaf. In zijn recente, bijna cinematografische werk plaatst hij de ruimte, of net de afwezigheid ervan, centraal. Op zijn 67e trekt hij nog altijd de wereld rond voor fotopro-

jecten, hij noemt zichzelf tegenwoordig liever een visueel storyteller. Dankzij de audioguide krijg je ook telkens het verhaal achter de foto's te horen van McCurry zelf, inclusief anekdotes en

ooggetuigenverslagen. De expo eindigt met videomateriaal die McCurry's reizen, levenservaring en visie op fotografie uit de doeken doen. Sterk werk.

• LENE VAN LANGENHOVE

TOT 25 JUN

The World of Steve McCurry

Brussel, Beurs,

www.stevemccurryexpo.be

De nietigheid van de mens

Ook bij onze Noorderburen is het beiaard spelen in trek. De Nederlandse beiaardier Boudewijn Zwart vormt met zijn dochter Lydia het duo Black & Beauty. Ze komen in actie op het eiland van het Prinsenkasteel met een gevarieerd programma van klassieke en lichte muziek op een mobiele beiaard die hij zelf ontwierp. Tot slot mogen de kleinsten meedoen in de uitvoering van een echte klokkensymfonie. Nadien is er een workshop voor kinderen waar kaarsjes in de vorm van een klokje worden gegoten. In de vooravond keert het duo naar het Prinsenkasteel terug om met beiaard en piano volksliederen en bekende klassieke stukjes te spelen. • mc

ZA • 17 JUN • VANAF 15.30
Dag van de Beiaard

i.s.m. het MOT

Grimbergen, www.beiaardvriendengrimbergen.be

THEATER

De eerste voorstelling die Het Nieuwstedelijk maakte na haar geboorte uit de fusie van de Queeste en Braakland/Zhe-Bildung was Vuur. Het vertelt het verhaal van de brand op het internaat van het college in Heusden-Zolder, waarbij 23 jongens omkwamen. Hoewel de feiten dateren van 1974, zijn de wonden nog niet geheeld. De makers van Het Nieuwstedelijk gingen praten met overlevenden en ouders van slachtoffers. Daaruit puurden ze vier sobere, kwetsbare monologen over omgaan met verlies. Het is een pakkend samengaan van muziek en vertelling, waarbij de

stilte van de ingehouden woede, de onuitgesproken veronderstellingen en afgebroken zinnen oorverdovend klinkt. Het Nieuwstedelijk slaagt erin om te vertrekken vanuit een gebeurtenis in een bepaald dorp in een ver verleden, en zo te komen tot een verhaal over de nietigheid van de mens in het aanschijn van (natuur) rampen dat helaas van alle tijden en plaatsen is. Louterend. • lv

DO • 1 JUN • 20.30

Vuur

Het Nieuwstedelijk
Grimbergen,
op locatie,
02 263 03 43

Couleur Café in het groen

VARIA

Couleur Café is aan zijn 28e editie toe, maar wordt met de verhuis naar het Ossegempark opnieuw een groentje in de festivalzomer. Met een klemtoon op de genres die de wortels van het wereldmuziekfestival uitmaken.

2016 werd enigszins onbedoeld een overgangsjaar voor het Brusselse openluchtfestival, dat in de loop der jaren alleen maar groter was geworden. De nasleep van de aanslagen in Brussel liet zich voelen in de ticketverkoop en meteen daarna werd ook duidelijk dat Couleur Café echt afscheid zou moeten nemen van de vertrouwde locatie op Tour & Taxis. Na enige aarzeling schoot de stad Brussel te hulp door het Ossegempark op de Heizelvlakte gratis aan te bieden als locatie voor het nieuwe festivalterrein. Daarmee krijgt Couleur Café dus een feeëriek en goed bereikbare site cadeau in de schaduw van het Atomium. Het gaat om dezelfde plek waar ook al jaren het jazz- en bluesfestival Brosella plaatsvindt. Even voorbij de ingang aan het Atomium voorziet Couleur Café daar drie podia. Eén in het Groentehater – de middelgrote Green Stage – een kleintje tussen de bomen – de Blue Stage – en de grote Red Stage op het grasveld naast de Madridlaan. De camping strijkt neer aan het Koning Boudewijnstadion.

Omdat het Ossegempark beschermd is, wordt het festival ecologischer en schoner dan ooit, wat niet wil zeggen dat er naast de muziek geen plaats zou zijn voor nevenactiviteiten. Eetstandjes zijn er in de Rue du Bien Manger, er is een graffiti-expo met Migrant Art, een kleinste discotheek ter wereld, een Namasté-tempel, een Secret Bar in Balkan-stijl, een Chill Out zone en een enorme hangmat, waarin je optimaal kan genieten van de natuurlijke omgeving.

TERUG NAAR OOIT

De muziek blijft natuurlijk centraal staan tijdens de driedaagse, maar het inkrimpen van het beoogde aantal toeschouwers naar 20.000 gaat ook gepaard met

een terugkeer naar de muzikale roots van Couleur Café. En die liggen in de felgekleurde genres van de reggae, soul, hiphop, Latino, elektronische en wereldmuziek. Het is dus best toepasselijk dat de legendarische Amerikaanse hiphopgroep The Roots nog eens naar Brussel komt. Liefhebbers treffen er ook hun collega's van het Frans-Cubaanse Orishas, hiphoptrio Flatbush Zombies en elektrorapper Princess Nokia uit New York, terwijl Brussel haar de koningskinderen van de rap Baloji, Roméo Elvis en Coely afvaardigt. Niveau 4 is dan weer een project van Couleur Café zelf, een allstar-show waarin de Belgische rappers Zwangere Guy, L'Or Du Commun, TheColorGrey, Le 77, Darrell Cole, ISHA, Junior Goodfellaz & DJ Vega samen aantreden.

Voorts verkeer je in de hoogste reggae-sferen met Damian Marley (zoon van), Alpha Blondy en reggae-sensatie Kabaka Pyramid. Op zaterdag worden er ook Bal-

kanfeestjes gebouwd met Dubioza Kolektiv en het onvolprezen orkest van Emir Kusturica. Van heel ver komen het Braziliaanse zonnetje Flavia Coelho, het Malinese Lamomali en het Zuid-Afrikaanse Batuk. Van dichterbij de Amsterdammers van Jungle By Night, het soloproject J. Bernardt van Balthazar-frontman Jinte Deprez en de pure elektro van Compact Disk Dummies. Voor zover dat nog nodig is, tippen wij natuurlijk ook de jonge Britse soulsensatie Lianne La Havas, het maatje van Prince dat helemaal doorbrak met haar album *Blood* en al een band opbouwde met het Belgische publiek na doortochten op Werchter en in de AB. Ze klimt met haar gitaar en haar tijdloze stem op zaterdag het podium op. • MICHAËL BELLON

Lianne La Havas

© SHIRLAINE FORREST

30 JUN TOT 2 JUL Couleur Café

Brussel, Atomiumsquare,
www.couleurcafe.be

PODIUM

THEATER

DO • 1 JUN • 20.30

Vuur

Het Nieuwstedelijk
Grimbergen, op locatie,
02 263 03 43

KIDS

WO • 7 JUN • 13.30

Verloren (+8j)

Kopergieterij
Zaventem, CC De Factorij,
www.ccdefactorij.be

WO • 7 JUN • 15.00

Berberio (+6j)

Zonzo Compagnie
Zaventem, CC De Factorij,
www.ccdefactorij.be

ZO • 10 JUN • 14.00

Vaiana

familiefilm
Kraainem, GC de Lijsterbes,
02 721 28 06

DI • 13 JUN • 10.00

Babycafé thematafel: eten en bewegen

Jezus-Eik, GC de Bosuil, 02 657 31 79

ZO • 18 JUN • 11.00

Sing (+6j)

ontbijtfilm
Tervuren, GC De Warandepoort,
02 766 53 47

24 EN 25 JUN • 11.00 EN 15.00

Niet drummen (8m-3j)

Theater De Spiegel
Dilbeek, CC Westrand,
02 466 20 30

3 TOT 7 JUL

31 JUL TOT 4 AUG

Zomerateliers in FeliXart

Drogenbos, FeliXart Museum,
www.felixart.org,
02 377 57 22

WO • 5 JUL • 15.00

De smurfen en het verloren dorp

familiefilm
Alsemberg, CC de Meent,
02 359 16 00

SENIOREN

ZA • 10 JUN • 14.00

Ode aan Will Tura

John Wilkins
Overijse, cafetaria van Mariëndal,
02 687 59 59

MUZIEK

VR • 2 JUN • 20.30

Verhalen achter de gitaren (try-out)

Axl Peleman
Sint-Genesius-Rode,
GC de Boesdaalhoeve,
02 381 14 51

ZA • 3 JUN • 20.00

Colby big band, Gene Summer & Garry Hagger

Zaventem, CC De Factorij,
www.ccdefactorij.be

10 EN 11 JUN • 20.00

Zaventem Proms't

Zaventem, CC De Factorij,
www.ccdefactorij.be

KLASSIEK

ZO • 11 JUN • 15.00

Kamiel D'Hooghe

orgelrecital
Grimbergen, abdijkerk,
02 263 03 43

ZO • 25 JUN • 15.00

Ton Koopman

orgelrecital
Grimbergen, abdijkerk,
02 263 03 43

FILM

ZO • 4 JUN • 20.00

20th Century Women

Alsemberg, CC de Meent,
02 359 16 00

DI • 6 JUN • 20.30

Manchester by the Sea

Dilbeek, CC Westrand,
02 466 20 30

DI • 6 JUN • 14.00

Black Swan

Overijse, CC Den Blank,
02 687 59 59

Dries

WO • 7 JUN • 20.30

Grimbergen, CC Strombeek,
02 263 03 43

ZO • 18 JUN • 20.00

Alsemberg, CC de Meent,
02 359 16 00

La La Land

DI • 6 JUN • 20.00

Zaventem, CC De Factorij,
www.ccdefactorij.be

WO • 7 JUN • 20.30

Tervuren,
GC De Warandepoort,
02 766 53 47

ZO • 11 JUN • 20.00

Django

Alsemberg, CC de Meent,
02 359 16 00

Silence

DI • 13 JUN • 20.30

Dilbeek, CC Westrand,
02 466 20 30

ZO • 25 JUN • 20.00

Alsemberg, CC de Meent,
02 359 16 00

DI • 13 JUN • 20.00

Moonlight

Zaventem, CC De Factorij,
www.ccdefactorij.be

DI • 13 JUN • 20.30

The Zookeeper's Wife

Grimbergen, CC Strombeek,
02 263 03 43

BERBERIO (7/6)

SILENCE (13/6 & 25/6)

LADY MACBETH (9/7)

DI • 20 JUN • 20.30

Film Fest Gent on Tour #3

Grimbergen, CC Strombeek,
02 263 03 43

DI • 27 JUN • 20.30

Through the Wall

Dilbeek, CC Westrand,
02 466 20 30

ZO • 2 JUL • 20.00

I am not your negro

Alsemberg, CC de Meent,
02 359 16 00

VR • 8 JUL • 22.00

Pallierter

openluchtfilm
Wezembeek-Oppem,
GC de Kam,
02 731 43 31

ZO • 9 JUL • 20.00

Lady Macbeth

Alsemberg, CC de Meent,
02 359 16 00

ZO • 16 JUL • 20.00

The Beauty & The Beast

Alsemberg, CC de Meent,
02 359 16 00

3 TOT 13 JUN

Fotomuze

Fotoclub Asse
Asse, Oud Gasthuis,
02 456 01 60

TOT 4 JUN

Pol Bury. Time in motion

Brussel, Bozar, www.bozar.be

TOT 11 JUN

The Bauhaus #itsalldesign

Brussel,
Art & Design Atomium Museum,
www.adamuseum.be

16 JUN TOT 10 SEP

Brussel is een Plaizier

Brussel, Bozar, www.bozar.be

16 TOT 28 JUN

**Eindejaarstentoonstelling
BKO.Kunstschool**

Overijse, CC Den Blank, 02 687 59 59

17 TOT 25 JUN

**Leerlingententoonstelling
Beeldende Kunst**

Kunstacademie August De Boeck
Asse, Oud Gasthuis,
02 456 01 60

TOT 18 JUN

Furament. Thema: habitat

Tervuren, verschillende locaties,
www.vriendensvt.be

TOT 19 JUN

Kairos Castle

Gaasbeek, kasteel van Gaasbeek,
www.kasteelvangasbeek.be

TOT 25 JUN

The World of Steve McCurry

Brussel, Beurs,
www.stevemccurryexpo.be

TOT 26 JUN

Jan Lauwers. Silent Stories

Brussel, Bozar, www.bozar.be

TOT 5 JUL

**Carmyn.
De poëzie van
de vergankelijkheid**

Kam kiest voor kunst
Wezembeek-Oppem, GC de Kam,
02 731 43 31

TOT 20 AUG

**Yves Klein.
Theater van de leegte**

Brussel, Bozar, www.bozar.be

ZA • 10 JUN • 10.00

**Kalligrafie:
ontdek je lettertalent**

Sint-Genesius-Rode,
GC de Boesdaalhoeve,
02 381 14 51

DO • 6 JUL • 14.00

Lezing: Overgewicht

Jezus-Eik, GC de Bosuil,
02 657 31 79

DO • 1 JUN • 14.00

Voerwandering

Tervuren (Vosseme),
parking tegenover school,
www.ngz.be

ZA • 10 JUN • 20.30

Poelen

Sint-Genesius-Rode,
parking kerkhof,
www.natuurpuntrode.be

ZA • 24 JUN • 21.00

ZA • 1 JUL • 21.00

**Vuurvliegjes
in het Zoniënwoud**

Hoeilaart, Bosmuseum,
www.natuurpuntrode.be

ZO • 25 JUN • 14.00

Bomen en big data

Jezus-Eik,
GC de Bosuil,
02 657 31 79

ZO • 30 JUL • 14.00

Vlinderinitiatie

Sint-Genesius-Rode,
parking kerkhof,
www.natuurpuntrode.be

ZO • 20 AUG • 14.00

Visgraatwandeling

Sint-Genesius-Rode,
parking kerkhof,
www.natuurpuntrode.be

ZA • 26 AUG • 20.00

**Vleermuizen:
de vleugels van
de nacht**

Tervuren,
park & ijskelder,
0471 77 07 12

TOT 31 OKT

Museumtuin

Gaasbeek,
Kasteel,
www.museumtingaasbeek.be

POL BURY. TIME IN MOTION (TOT 4/6)

BRUSSEL IS EEN PLAIZIER (16/6 - 10/9)

THE WORLD OF STEVE MCCURRY (TOT 25/6)

VARIA

ZA • 17 JUN • VANAF 15.30 Dag van de Beiaard

i.s.m. het MOT
Grimbergen,
www.beiaardvriendengrimbergen.be

23, 24 EN 25 JUN Plazey

Brussel, Elisabethpark,
www.plazey.be

ZA • 24 JUN Tropiscala

Overijse, www.tropiscala.be

30 JUN TOT 2 JUL Couleur Café

Brussel, Atomiumsquare,
www.couleurcafe.be

4 TOT 8 JUL Vlaamse week

Wezembeek-Oppem,
GC de Kam,
02 731 43 31

7 EN 8 JUL Vijverfestival

Dilbeek, park gemeentehuis

7, 8 EN 9 JUL Gooikoorts

Gooik, www.gooikoorts.be

8 EN 9 JUL Brosella folk & jazz

Brussel, Groentheater,
www.brosella.be

ZA • 5 AUG Strapatzen

Sint-Pieters-Leeuw,
www.strapatzen.be

ZA • 12 AUG Volkin'Ro

Sint-Genesius-Rode,
GC de Boesdaalhoeve,
02 381 14 51

MA • 21 AUG • 18.00 11e jaarmarktfestival Wemmel

met Laura Tesoro, Xqueeze e.a.
Wemmel,
op locatie,
02 460 73 24

25 TOT 27 AUG Weg van klassiek

Galmaarden en Herne

20 3 SEP Gordelfestival. Focus: Sint-Pieters-Leeuw

Verschillende locaties,
www.gordelfestival.be

Voor meer activiteiten in de Rand,
zie www.uitinderand.be

Het volledige vormingsaanbod
van Arch'educ vind je op
www.archeduc.be

De Vlaamse feestdag wordt
in de Rand gevierd!
Het programmaoverzicht vind
je op www.vlaanderenfeest.be

VLINDERINITIATIE (30/7)

© DAVID DAVIDSON

NET GEMIST
RandKrant
mei

Wie onze vorige editie (mei 2017) heeft gemist, kan die raadplegen op onze website www.randkrant.be. Voor de gemeenten waar deze RandKrant van juni 2017 bus-aan-bus wordt verdeeld: zie colofon op pg.3.

WAAROVER HADDEN WIJ HET IN MEI?

Over het onderwijs samen aanpakken in de Rand en Brussel, over de toestand in de jeugdhuisen van Tervuren en Grimbergen, over het *Mütterheim* in Wolvertem, over de vrouwen van Shakespeare. We hadden interviews met forensisch tandarts Eddy De Valck, met Tom Frantzen over zijn beeldentuin, met Jan De Craen over zijn visie op de Rand. Met Kristof Vandenbulcke fietsten we Frank achterna, we zochten het mooiste plekje van Steven Schoonejans uit Kraainem en volgden in het spoor van restaurantuitbaters Ruby en Shahzada. En de Californische Nikki Slocum-Bradley vertelde haar verhaal.

ABONNEMENT

Neem een abonnement en krijg alle edities van RandKrant (9 nrs./jaar - niet in januari, juli en augustus) in je bus. Schrijf 15 euro over als je in de Vlaamse Rand woont, 20 euro als je buiten de regio woont. Rek.nr. BE 58 0910 2113 1679.

Deze RandKrant van juni vind je vanaf 1 juni ook in 120 verdeelpunten in de Rand en Brussel. Voor de adressen hiervan: zie www.randkrant.be onder 'over ons'.

POSTKAARTEN

WIN onze postkaartenset met de 20 mooiste foto's uit 20 jaar RandKrant. Hoe? Vind ons leuk op facebook.com/randkrant en speel je adres door.

‘Je geest wassen’

LEKKERNIJ UIT IRAK

Dolma briana, gestoomde rijst met groenten

MOOIESTE PLEK IN IRAK

Baquba, de Iraakse stad waar ik woonde en werkte

MOOIESTE HERINNERING

Mijn kindertijd, vaak in het gezelschap van mijn grootouders

‘Het was een verschrikkelijk moeilijke beslissing’, zegt Khalid Lateef. Hij heeft het over de stap die hij anderhalf jaar geleden zette toen hij zijn geboorteland Irak verliet om in België een nieuw leven te starten.

TEKST Nathalie Dirix • FOTO Filip Claessens

In Irak werkte hij als kinderchirurg. Een job met aanzien, maar ook met een hoog risico. ‘In mijn stad is het niet ongewoon dat rebellen dokters of hun familieleden kidnappen in ruil voor losgeld. De spanning die dat voor mij en mijn gezin meebracht, werd mij op een bepaald moment te veel.’

PASSIE VOOR CHIRURGIE

Sinds enkele maanden leeft Lateef, samen met zijn echtgenote Muna en vier kinderen, in Huizingen. Opgelucht omdat ze niet langer bang hoeven te zijn in de handen van Iraakse rebellen terecht te komen, maar ook onzeker over hun nieuwe leven dat ze in België moeten opbouwen. ‘Mijn dagen zijn goed gevuld. Vooral met het leren van de Nederlandse taal en studiewerk om mijn diploma als kinderchi-

rurg te homologeren. Chirurgie is mijn passie. Ik kan niet zonder. Het menselijk lichaam heeft me altijd gefascineerd. Dat je als heelkundige dat prachtige instrument kan helpen herstellen, vind ik geweldig. Dat ik het tijdelijk moet opgeven, valt me heel zwaar. Ik zal dan ook al het mogelijke doen om hier opnieuw als chirurg of geneesheer aan de slag te kunnen.’

WEG UIT DE CHAOS

Uit het verhaal van Lateef wordt duidelijk hoe chaotisch het leven in Irak verloopt. Hij herinnert zich hoe er twee jaar geleden in zijn stad een bomauto het leven van tientallen burgers verwoestte. ‘We hebben nooit geweten wie achter de aanslag zat. Was het ISIS of een groep van rebellen? Nu we in België in vrede leven, valt er veel stress weg. Als je altijd vrede

DE

‘DEN GEIST WASCHEN’

‘So wie man seine Kleider wäscht, ist es auch erforderlich, sich regelmäßig den Geist zu waschen. Damit die positiven Gedanken erneut hereinströmen können.’ Vor eineinhalb Jahren verließen Khalid Lateef und seine Familie ihre Heimat Irak. ‘Es war eine schrecklich schwierige Entscheidung: Als Kinderchirurg stand er unter ständiger Bedrohung, wegen Lösegeld gekidnappt zu werden. Die Spannung wurde zu einem bestimmten Zeitpunkt zu viel für uns.’ In Belgien will er so schnell wie möglich Niederländisch lernen und sein Diplom anerkennen lassen, damit er als Arzt anfangen kann. Er blickt bewundernd, weil wir unsere Meinungsverschiedenheiten mit Worten führen. ‘Das ist entscheidend: anderer Meinung sein und einander gleichzeitig weiter respektieren können.’

hebt gekend, is het moeilijk je in te beelden hoe opgejaagd je als mens gaat leven als die vrede er niet is. Een oorlog doet rare dingen met een mens.’

STRJDEN MET WOORDEN

Wat hem opvalt, is hoe wij er in België – niettegenstaande onze communautaire conflicten – toch in slagen om in vrede te leven. ‘Toen ik vernam dat België uit drie delen (Vlaanderen, Brussel en Wallonië) bestaat, was ik aanvankelijk verwonderd. Jullie slagen er dus in om, niettegenstaande jullie verschillen, met elkaar in vrede te leven. Belgische politici mogen het met elkaar oneens zijn en hevige discussies in discussie gaan; ze voeren hun strijd met woorden. Voor mij is dat essentieel: met elkaar van mening kunnen verschillen en tegelijkertijd elkaar kunnen blijven respecteren. Vrijheid van meningsuiting zie ik als een basis voor vrede. Want zodra dingen niet meer gezegd kunnen worden, gaan ze onderhuids woekeren en kunnen ze kiemen voor geweld worden.’

POSITIEVE GEDACHTEN

Voor zijn baan als chirurg heeft Lateef veel gereisd. Vaak brachten die reizen hem naar landen als Indië, Maleisië, Jordanië, de Verenigde Emiraten. Vooral de Indische *mindset* heeft indruk op hem gemaakt. ‘In Indië verstaan mensen de kunst om je een goed gevoel te geven. Ook handelaars die je iets verkopen, slagen erin om je een aangename ervaring te bezorgen. Misschien heeft dit wel te maken met hun spirituele manier van leven. Door tijd te maken voor spiritualiteit kunnen ze tot een bepaalde harmonie komen. Zelf vind ik het ook belangrijk om tijd te maken voor de gezondheid van je geest. Ik bedoel daarmee om je te bevrijden van negatieve gedachten en energie. Zoals je je kleren wast, zo is het ook nodig om regelmatig je geest te wassen. Zodat de positieve gedachten opnieuw kunnen binnenstromen.’